O ŞEZĂTOARE la ţară
SAU
CALETOKIA LUI MOSIÜ ALBU
ANTON PANN.
PAKTKA II
BUCUßESCJI
TYPO-LITOGRAPHIA DOR. P. CUCU, STRADA LIPSCANI Nr. 3.18 8 O
— .../
Preţul I frâne.
O ŞEpETOARE LA ŢARĂ
SAU
CALETORIA LUI MOSIU ALBU
ANTON PANN
PARTEA II
BUCUREŞTI
TYPO-LITOGRAPHIA DOR. P. CUCU, STRADA LIPSCANI No. 3.18 8 O
O ŞEDETOARE LA ŢARĂ
CALETORIA LUI MOSIU ALBU
(Urmare)

Cu atâta nerăbdare stând aştepta toţi pe Stan în cât penă să re-ncepă, zăbava le părea an, Vrend să au<Jă sfârşitul basmului pen-aci spus, Ce s-a întâmplat se va-a mortului de hamal dus. După v ce puţintel însă stătu el şi se gândi – Tuşi, şi drese iar glasul şi povestea-şi înnădi, Dicend: luând deră hamalul pe mortul acei femei, Care gândea el că este numai unul, iar nu trei, Mergea pe drum ducând sacul şintru sine se gândea, Acum cum e seră bine şi nu se poate vedea, Pociu la uşa unei cârciumi să stau afară din prag-şi să cer de osteneli un pahar de vin să trag, De n-aş fi cu beleoa n spate putem la mult să mă-ncurc, Că pân'" m-oi duce şi-ntorce toţi cârciumarii se culc. Deci el pen6 să ajungă la cârciuma care bea.

Unde îl plăcea lui vinul şi pentru el tot robea.
Prăvăliase-nchise, luminarea s-a fost stins.
Şi el dacă bătu-n uşă şi cu o mână a-mpins.
A început să şi strige deschide măi cârciumar.
Şi dă-mi aicea la uşă măcar numai un pahar.
Dă-mi curând că mor de sete, deschide (Jic, nu mai sta.
Că dai de belea cu mine, mor aci la uşa ta.
Cârciumarul însă care păzea al instrucţiei glas.
Ca nici uşa să deschidă târziii pe la acel ceas.
Pe când striga, auindu-l în odaia sa şedea.
Se făcea surd în tăcere, vreun r & spus fără să-i dea;
Dar hamalul stând la uşă, fără a se stamp & ra
Cu câte-i venea la gură îl ocăra şi-njura.
În cele mai despre urmă cârciumarul necăjit
Pierde răbdarea, deschide este la uşă-ndărjit.
Şi cu un ciomag pomesce în spinare a-i căra.
Fără să ştie că bate p-al din sac care era.
Şi nehiijend îndată uşa în odaia lui s-a tras.
Iar hamalul cade n pragu-i scoţend un amorţit glas.
Aolio! mor măiculiţă! Cârciumarul m-a ucis!
Şi după aceste vorbe alt nimica n-a mai <Jis.
De cât scoţend din sac mortul aci-n pragu-i l-a lungit
Şi-n grab la picior luând-o la casa lui a fugit.
Cârciumarul dup-acesta culcându-se adormi
Se gândea cuprins de frică ceva a nu pătimi.
Dicend, săracul de mine! făcuiu destul de urât.
Cum am dat prin întuenrec poate că l-am ş-omorât!
Şi mâine iacă belâoa, în vr-o nevoie încap
De nu o să pociţi viaţa cu toată starea să-mi scap!
Parcă îl aduse naiba, măcar cine va fi fost.
Nu se cădea într-atâta c-un beţiv să mă port prost!
În cugetele acestea aflându-se tulburat.
Se-ntorcea şi-l ţlicea iarăşi un alt gând astâmpărat.

Omule dormi, odihneşte, nu fii nebun într-atât.
El fugi speriat de tine, iar nu că l-ai omorât.
Se poate omul să moră aşa într-o clipă de ces.
Din trei lovituri să catjă şi să nu mai sebţă glas?!
Pe când el gândea acestea fiind forte ostenit.
Îl fură somnul îndată şi nu s-a mai pomenit.
Şi tocma ca în despre <Jică deşteptându-se tuşi
Şi viindu-i ca să-şi facă obiceiul zbu ieşi.
Deschiijend la pod să meargă cu ochii cârpiţi somnoros.
De mort să-mpedică-n uşă prin întunerecul gros.
Şi în pod peste cap cade dea berbelecu mergend, îşi beleşte fruntea, nasul, tocma n mijloc ajungând:
Spăimântat de jos se seblă văitându-se de dureri
Şi îşi aduce aminte de toate acelei seri.
Se uită, vede pe pragu-l un om mort ţepăn lungit
Şi crede cum că el însuşi l-a omorât negreşit:
Tremură cuprins de frică, coraj să-şi dea se silea
Şi se gândeşte acuma cum să scape de belea.
Aşa în vecinătate-l fiind şi un măcelar.
Pe care avea el pizmă că venea-n cârciumă-l rar.
Apucă, târăşte mortul cu greutate, cu chin.
Îl duce tocma la uşa acelui biet creştin.
Îl rădică în picioare, cum era înţepenit.
Şi rezimându-l de uşe-l cât mai curând a fugit.
Măcelarul iar de nopte s-a sculat, s-a îmbrăcat.
Ş-a luat toporu-n mână şi la scaun a plecat.
Der cum deschise să iasă, mortul se porni niţel.
Ca când vrea să intre-n casă-l, împingendu-l şi pe el.
Măcelarul mat în grabă, socotind că e vreun hoţ.
Care nu-ntrebuinţeză de cât astfel de negoţ.
Vrend de el să se ferescă toporul îşi întremă, începu prin întuneric a da ş-a striga, mă! m6!
Dar mortul ce să-l autră! căfju jos şi se lungi.

Iar el că-l omorî însuşi a crede se amăgi.

Spăimântat şi el de frică să nu ca<Jă în nevoi.

Vede că trece îndată, d-aei un car cu două boi... Carul de greutate şi de ne uns scârţâia Şi omul ce mâna boii şedea-n car şi moţăia: Care se întâmplase să fie un biet pescar, Ce ieşea din târg afară de nopte cu peşte-n car. Măcelarul cel puternic şi în mâini ţ-pân, vârtos, la pe mortul şi-l aruncă în spate-i eu faţa în jos. Pescarul mergând cu densul de (Jică s-a luminat Tocma din oraş afară când era lângă un sat, Aci coborând din caru-i dete un hăis! cea! la boir Şi ocoli-mprejur carul să se uite înapoi. Cum vbşu pe mort îndată gândi că e un hoţ chiar care pe drum se urcase să-l fure peşte din car. Şi-ncepu la el să strige, fugi m6! n-aueji! dă-te jos L şi vânând că nu ascultă îl lovi eu un lemn gros. Apoi uitându-se în faţa mortului posomorât Cre<Ju iară îndoelă că chiar el l-a omorât: Şi se mira ce să facă! unde să-l ducă acum? Tremura, îi era frică să-l arunce aci-n drum, la un în urmă-i să frecă cum-vă vreun călător Şi vânând să-l bănuiască pe el de omărâtor: Ci mai merse înainte pânta nişte arături Unde pe un lup plugarii îl gonea eu strigături, şi îşi lăsase merindea lângă drum pesubt un pom Fără să stea lângă dânsa s-o păz & că vreun om. El oprind, ia mortu-ndată, îl pune lângă pom jos II ardică şi-l propteşte, făcând să şi & Jă frumos, Pune merindea n nainte-Jf, ş-o lingură-n mâna sa, Potrivind ca când mănâncă fără ceva a-i păsa: Şi cât mai în grabă pica ca să fugă d-acolea, Pena nu sosesc plugarii, să se scape de belea. După ce plecă pescarul vin şi plugarii la pom, Carii încă de departe aruncând ochii la om, Văd merindea înainte-i şi el parcă sta mâncând

De ei fără să-i mai pese, nicï ochii la eï-ntorcênd. Ei de ora rëii socotindu-l eu temere toţi au stat Şi începură să-l gonescă, strigându-ï din depărtat. Apoï vëçjênd că tot şade nesfiindu-se de ei Luă şi azvârli unul asupr-aï c-un

reteveï, şi tocma în cap lovindu-l l-a pâment l-a doborât, Care rëtjênd toţi crezură că chiar el l-au omorât. Acuma de altă frică şi de spaimă său. cuprins Mirându-se ce să facă cu mortul ce sta întins. Stând aşa-n nedpmirire iacă vôd trecênd un om Călare ş-un mânz în urmă-i şi-n mână cu un Kilom, Ei se scol cât mai în grabă acel cârlănaş opresc Şi de curmeziş pe mortul în spate-i îl îndoiesc, Apoï dându-ï drumu-ndată şi ei pe fugă se duc, Se depàrtéză prin ţarini şi de muncă se apuc Mânzul abia ducênd mortul şi depărtat rămâind Dete o renchezătură după muma sa strigând. Atuncï se-ntôrce şi omul inapoï a se uita Şi vëclênd mortul pe mânzu-i de ora viû îl socotea, începu la el să strige, dă-te jos më, nebun eşti! Ce-mï-aï încălecat mânzu să-l strici şi să mi-l speteşti? Şi vëçjênd că de strigarea-ï nu se spăimântă de loc îşi pregăteşte bilomul, se-ntôrce necăjit foc, Îi dete în cap vr-o douë, mortul dupë mânz căâu, şi-ntins la pàmênt vëclêndul că-l omorî el cre<Ju. Ce să facă! stă, să miră, speriat c-a făcut omor, Tot se uita să nu trécà să-l vaçjà vreun calêtor: Că aşa e orî şi care când face vreun păcat, De frică cumpătu-şi pierde când, ştiindu-se vinovat. Maï vêrtos acela care fô, ră a-ï veni prin gând-I-se întemplă de face din gi-élă rëû nevrênd, Cugetele luï îndată pravila de fata-i pun Şi pârâtorii pentru vâna-i parcă alergă şi-l spun. Care de spaimă, de frică stând ca de trăsnet lovit.

Se miră cum să ascundă râul ce l-a săvârşit.
Asemenea şi acesta v & Jend c-a făcut omor
— I se păru de odată ca-n capu-l a ca-ut nor.
— I-a cuprins ochii vederea, faţa-i-a posomorât
Şi nu cunoscu pe mortul că e de mult omorât:
Şi descălecând îndată cu funie îl legă
Şi cu calul său târându-l într-o luntre îl băgă.
Care se afla în marginea unui eleşteu.
Îl propti în ea să se<Jă ca când ar fi fost un via.

Aci fiind ş-o lopată în mâini s-o ţie a pus
Şi ca când sta s-o mie lăsându-l în grab s-a dus.
Peste puţin iacă vine cu puşca un vânător
Pe eleştetl să găsscă vreun vânat zburător.
Yede pe omul în luntre stând ca viu în «Jisul fel.
Şi în rogoz nisce raţe selbatice în drept el.
Strigă la el vânătorul, fugi omule d-acolea.
Fugi că o să sloboz puşca ş-o să mă dai de belea!
Raţele aurind glasu-i şi zburând thte pe loc.
El luă o zburătură azvârli necăjit foc.
Şi cum îl lovesce-ndată îl culcă numai de cât
Care vâţiându-l şi crede cum că el la omorât.
Se sperie, neremenesce stă se uită împrejur.
În tocma cum se fereşte când face răul Vreun fur.
Neavând alt ce să facă, după ce se socoti.
A îmbrâncit c-un lemn luntrea la mai adânc a pluti.
Şi fugi cât mai în grabă, lăsându-se de vânat.
Cu totul mustrat de cuget c-a făcut în? re păcat.
După dânsul vin pescarii, căutând luntrea să-şi ia.
O văd dusă tocma-n mijloc şi un om dormind în ea.
Încep toţi din guri să-l strige, u! mă! n-auţii! cine eşti?
Ce mi te-ai culcat în luntre, alt loc să dormi nu găseşti?
Strig, mai strig încă o dată, şi vâţiând că nu-l deştept
Da e beat e or surd, <Jise, din ei cel mai înţelept.
S-o să strigaţi până mâine fără să-l mai deşteptaţi.
Ci luaţi lemne or pietre şi într-însul aruncaţi. Tocma după cum el <Jise, îndată cu toţi făcend, Cu cărămizi şi cu pietre pe cel din luntre-mproşcând, Staţi mă! <jice din ei unul, nu e surd ci este beat îmi pare că-l omorârăm şi tot nu l-am deşteptat: Ci să fugim mai în grabă şi în luntre să-l lăsăm, Cinevă să nu nevaţia că toţi de nevoie dăm. Fugind ei şi lăsând luntrea în voia ei a-nota, Ajunse tocma la mbră

mai-nainte de a-nopta, şi intrând în scocul morii apa cum îl repezi Senţepeni pe supt rbtă şi trosnind se au-i; Ese morarul îndată, se uită, stă fluierând, Apoi abia scoţend luntrea şi om întrensa v & ţiend, Creţiu că el mănend luntrea apa furându-l la tras şi-l omorî rbta morii belindu-i obraz şi nas. Îl cuprinse grdză, frică, vreun rbu a nu păţi, De vre o peră nedrept, a a se învinovăţi. Şi precum se înnoptase şi-ncepuse a ploua, Cât mai curând din acel loc îngriji de a-l lua: Care şi-n sat la coteţul unui sătbn alergă Şi ca când ar fura păsări, pe mort cu cnpu-l băgă, Satinul cam către ţiiuă în bătătură ieşind Şi ghemuit la coteţu-l pe bre câte zărind, începu la el cu gura şi cu un lemn se-ntremă, Mergend spre el şi strigându-i, ce faci tu acolo mă? Şi v & Jendu-l că tot şade, şi-ntuneric cum era, Cu necaz mare orbesce se pornesce a-l căra: Găini, cocoşi se speriară, se-mprăştiară n coteţ, şi v6<jend el că nu fuge, ci încă stă tot semeţ; ÎI apucă de picibre, îl trage numai de cât, şi v6<Jendu-l că nu mişcă cre<Ju că la omorât; Cu frică stând şi privindu-l începu a se gândi Ce să facă să-l a scundă spre a nu se dovedi; Se temea să nu se spune de cinevă la Zapciu

Şi-ngrab într-un sac băgându-l îl aruncă-n eleşteu. Dimineaţa vin pescarii, carii sera l-a lăsat, Caut luntrea, o vă golă, ş-a gândit c-a înviat. Că, precum am <Jis Morarul, de frică tot tăinuind Duse Luntrea iar la locul, şi s-a dus în grab fugind, Pescarii riră dând cu Plasa şi să scoţii ei trăgend V6<Jend că este grea forte s-a bucurat toţi nend, Socotind c-au prins în plasă tot cât era-n acel lac, Dar când traseră afară vbd în loc de peşte un sac. Sacul strâns legat la gură într-un deosebit fel, Ei gândind că e avere sau niscai-vă bani în el, Staţi, (Jiseră fiecare, nu cum-vă să-l dezlegăm, Ci mai înteifi la ZapciQ să mergem ştire să dăm, Să fie şi el de faţă, să nu ne-nvinovăţim că am găsit lucru mare şi vreun r6Q să păţim, Că numai între noi, poate

cum-vă nu ne împăcăm S-o să ne pârască alţii aurind că ne certăm. El bine, aşa să facă, s-a nvoit ştire să dea, Dar cine acum să meargă? că-ntre ei nuse-ncredea… Să teme fireşte care că-n lipsa-l vor dezlega Şi luând ceva dintre nsul iar la loc îl vor lega: Ci cu toţii împreună cerea a se repecii, Prea bine d-ră, şi se unul, sacul cine-l va păşi? Să-l ascundem, şi se altul, uite acolo, vedeţi, şi ducendu-l îl băgară în bălării prin scaeţi. Deci plecând toţi să se ducă împreună la Zapciti Cârciumă-n drum fiind pusăse-ncurcară de rachiu, şi bând toţi de bucurie că au găsit chilipir Penta vremea împărţire»! scotea mere ti din chimir, Zapciul fiind departe, cu şederea în alt sat, N-au mai putut să se ducă, după ce s-au îmbătat. A doua dimineaţa aminte cum ş-aâi adus S-ail dus şi cu amănuntul de sacul găsit au spus. Zapciul de bucurie că o să-l iasă colac

Luând slujitori se duse se va<Jă ce e în sac;
Când acolo ce se va<Jă? un mort ghemuit băgat
Cu semne de lovitură şi în felul zbu îmbrăcat!
Pescarii încremeniră, gurile li s-a nel-ştat.
Cunoscând p-acela care în luntre l-a fost lăsat.
Dar Zapciul ştiind seama uciderii a dovedi
Nu-l trebui vreme lungă l-ac-sta a se gândi.
Ci strigând dete poruncă îndată la slujitori
Ca mai întâiu pe ppscari să-i bage la închisori.
Apoi ducend şi pe mortul într-al satului buric.
Chemă să vie’s” i-l va<Jă toţi din sat mare cu mic.
Puindu-se hotărâre ca să spuie negreşit
Omorul acesta cine dintr-enşii va săverşit 1
Că n-a avut alt de unde să-l arunce-n eleşteu.
Omorâtorii’s de faţă, eu în & uit la ei şi-l! ştia:
Dar de cât s-o iau cu răul şi să-ncep a chinui.
Mal bine să-mi spuie singuri de cât a se tăinui.
Vă dau soroc penă mâine, să în & –nţelegeţi cu drag.
C-apoi de nu, fără milă tot satul în ocnă-l bag.

— Pe mortul, cum povestirăm îl cunoştea cei din sat.
Că mai toţi îl omorâse, şi toţi l-a fost lepădat.
Între ei era pescarul care l-a scos din oraş.
Aci erau şi plugarii ce l-a pus pe cârlănaş.
Vânătorul şi el iarăşi, şi cel cu kilomul sta
Morarul şi toţi c-o vorbă, de morte se întrista.
Decât numai unul p-altnt cam încurcat se ştia
Şi fie care asupră-şi putea omorul să-l ia.
Pentru care-ntr-acea nopte toţi în par te-şi chibzuind
Şi de grija judecăţii nicidecum neodihnind.
Att găsit de cuviinţă şi-n sineşl au hotărât
Ca să spuie fie care în ce chip l-a omorât.
Aşa încă de cu seră unul la Zapcitl mergând
Că l-a omorât el spuse, dar cu-ntemplare, nevrend.
Abia isprăvi acesta, veni altul, şi el iar
Spuse cum că din greşeală l-a omorât însuşi chiar.
După densul ş-altul, şi altul câte unul s-a-nchis
Şi-n taină către Zapciul a spus că el l-a ucis.
Apoi veni şi morarul, şi-ncepu a se jeli.
Boierule şi cocone te rog a te umili.
Că mortul acesta rota morii mi-a stricat.
Şi astăzi e două (Jile de când stă din măcinat.
El neghiobul cum se vede în luntre n-a mai fost pus
Şi neştiind să o mie peste cap în scoc s-a dus.
Luntrea intrând pe subt rotă-mi-o rupse-mi-o prăpădi
Şi eţi am tăcut de frică spre a nu se dovedi.
Ca nu cum-vă de vr-o pârâ să mă învinovăţesc.
Toată nopticica singur iu-a făcut să mă căznesc.
Pent-am scos pe el şi Luntre a fost vai de capul meu!
Mă dor şalele ş-acuma ardicând atâta greii.
Luntrea o duseiu la locui, dar mortul, ce l-am lăsat.
Penă să viu înviase, şi-l văruiţi mergend spre sat.
Zapciul privind la densul şi spusele-i ascultând
I se părea toate vise, nimica ne-nţelegend.

Căci pen-aci îi spusese cei l-alţi săteni hotărât
Că într-o f} i fie care osebit l-a omorât.
Ne putendu-se pricepe sta în loc nedomivit
Şi mai îi venea să crează că toţi au înnebunit:
Aci unii omorându-l, aci alţii facendu-l vi ti.
Apoi iar altul-l omorî şi-l aruncă-n eleşteţi:
Nu putea să hotărască nimic despre acest mort
Ci trimise mal în grabă către ispravnicu raport.
Care fără de zăbavă s-au repezit a-l vedea.
Ca să ştie despre densul ce fel de raport să dea;
Şi puind la cercetare de al doilea pe toţi.
Ascultându-i (Jicea-n sineşi, alege acum de poţi!
În sfârşit ei şi pe mortul l-a găsit de vinovat
Că după atâtea omoruri de rău tot nu s-a lăsat.
Şi pe săteni aşa iarăşi, că de ce nu l-a prins viu
Să-l lege sal pune n bente şi să-l ducă, la Zapciii? Pe săteni der pentru vină la-nchisorî i-a judecat iar pe mortul de o cracă ca p-un hoţ l-a spânzurata

Isprăvindu-şi Stan povestea, au <Jis clin ascultători. Sărmanul! îl omorâră mai de unspre-ţiece ori! Iar moş Xégul îi réspunse ăst mort cu sătenii tél, Este că el mâncase o grămadă de bătăi: Pentru care, mai nainte d-a-ncepe să povestesc Cer ca să-mi daţiertăciune unde-vă dacă greşesc. După ce (jlise acestea moş Négu se pregăti, Tuşi, îşi drese gâtlejul şi-ncepu a povesti:

Povestea lui moş Négu.
Un nerod se deprinsese încă de când era mic
Pe unde umbla să <Jică tot nimic, nimic, nimic;
Aşa el din întâmplare pe lângă un ríü trecénd
Şi pe câţi-vă vânând peşte cu undiţile vânând.
Se opri ca să privească la cele ce ei făcea
Şi gura-l fiind deprinsă, tot nimic, nimic <Jicea.
El în astfel auindu-l pe densul se necăjesc
Şi cu-njurâturi îndată câteva palme I cârpesc, ţ)

icând: de ce le ureză ca să nu prindă nimic?

Iar el se vaităntrebându-l, apoi cum vreţi dér sa de?
Nerodu-le, <Jise unu), să ştii, nu fii nătărău.
Că nimica tot-d-auna este o vorbă de réü.
Ci de vei d-acu-n nainte palme şi pumni să nu iei
Să (Jici, dă, ajută Dó nne, sö vöe câte doi şi trei;
Bogdaproste, el răspunse, lăsaţi că am învăţat.
Şi mergând ceva – nainte întâlni pe drum în sat
Un mort ducându-l la gropă, el ţiise, privind la ei
Mai dă şi ajută Dom'le să véd câte doi şi tref!

— H – Sare şi-l ia de păr unul, (Jieendu-i, aşa cobeşti? Iar el ţipa întrebându-l, ce fel dar să <Jic voieşti? Să (jliel Dumnezeii să i este! răspunse el restit, Fie-l ţărâna uşoară şi sufletul mântuit; Bogdaproste, el iar ciice, lasa că m-am învăţat, Apoi mergând mai nainte la învecinatul sat Yede într-o bătătură un porc în junghiat pârlind, Iar el ca şi pân-acuma oprindu-se şi privind, ţ) ice, Dumnezeii să-l este (cum era povăţuit), Fie-l ţărâna uşoară şi sufletul mântuit, îndată şi d-aci unul îl încaeră de păr, ÎI ţesala bine – 1 smulge şi îl lasă bătut măr: Iar el striga în bătaie, iartă-mă flăcău volnic, şi fă, bine de mă-nvaţă cum trebuie să ciic? Să <Jicl, acela răspunse, să-l ospeteţil sănătos cu părinţi, cu fraţi, cu rude, cu copii mai vârtos. Prea bine nerodul (jise, aşa voiţi <Jice d-acum. D-aci plecând înainte şi ducendu-se pe drum Văzu pe unul pe vine lângă un gard aci pus Şi trecând îi (Jise-ndată cuvintele de mai sus Acela în grab se şcolă mi-l trânteşte de păr iar, Nerodul striga-ntrebându-l cum trebuie se şic deră 1 Iar acela îi răspunse, ce să <Jici? iacă nimic; Apoi, nerodul îi şi se: aşa ştiam ei i s-a <jlic, şi mai încolo la vale la unii dacă am <Jis, Se necăjiră pe mine şi tot aşa m-aţi ucis. Acela luându-i semă şi văţiându-l că a fost Din creştet până-n căţele un neghiob de tot şi prost îl şi se: cum te vă<J bine tu ce e rău nu cunoşti! Ci (Ji d-aci înainte, dă Dom'le minte la proşti! Astă

vorbă tot-d-auna prin gura ta să o alta culcare, la sculare, pe drum şi pe unde stai. Scăpând de aci nerodul se duse la un alt sat Unde într-un loc mulţime săteni sau fost adunat

Şi o femeie bétréná stând cu borcanul turna la fiecare d-arându-l şi ei ura şi-nchina, Privind el aci la denşil baba se apropie Şi întinţiendu-l paharul ca să bea îl îmbie; El însă a avut minte puţin a se socoti Şi îl <Jise: aş bea mamă, da' n-am cu ce îl plăti; Baba I <Jise: bea maică, că nu este cum gândeşti, Asta un aldămaş este şi n-ai nimic să plăteşti, l-a sara băieţil noştri! cu mare cu mic s-au pus Şi scoseră din puţ luna, care o ve<Ji acum sus, şi de bucurie mare acum toţi se cinstesc că au putut face-n lume acest lucru voinicesc. El atunci închinând şice: dă Dom'le minte la proşti. Ce proşti mé 1 îl (Jise unul, de astfel tu ne cunoşti? Tot satul ne dă bravură, că am fost omeni voinici Şi tu un nevoiaş tocrna astă vorbă să ne <Jici? După ce îl (Jise astfel, şi daţi mé! când au strigat, Bărbaţi, copil şi neveste să dea-n el au alergat; De n-ar fi fost biata babă să-l scape în acel ceas, Cine ştie ce pedépsá de la denşii ar fi tras! Deră baba d-aci trăgendu-l îl (} i se, stând osebit, Réü al greşit măiculiţă cu vorba ce ai vorbit, Ci de acum înainte de vrei. să nu ai duşmani, Să (Jicl: să fie de bine, la anul şi la mulţi am; Prea bine, mamă, el şi se, aşa o să <Jic d-acum Şi plecénd scăpat de baba o luă la pas la drum, Mergénd ceva se opreşte la o nuntă de ţigani Şi privind la dânşii <Jice: la anul şi la mulţi ani; Un nuntaş cum îl aude întărită pe mai mulţi Şi ca ciórele săriră care noi, care desculţi, ÎI smulseră, îl trântiră, cum nu putea fi mat rén, Că de ce să-l ia în râs tocma, ca densul un nătărăii? Dérá vétaful dintre denşii ce se cunoaşte din port Veni cu gărbacifi-ndată şi-l eoni pe toţi la cort;

Apoi nerodului <¿i se: deră şi tu réü ai urat, Că, n-o să se ţie omul în toţi anii densurat, Ci de acum-nainte să ţii minte-nvăţul meü Şi să (¿ici, cu norocire, prunci să vé dea

Dumnezeii, Bine nene, el răspunse, d-apoiü nu voiü greşi iar? Nu, nu, vătaful îi <¿i se, cum îţi (¿iseiü să (¿ici chiar. D-acolo plecând nerodul şi mai-nainte mergând Văzu nişte cuvióse, pe lângă un schit trecând, şi cât p-aci vru să dică vătaful cum la învăţat, i ar penă să casce gura ele în schit a intrat; Apoi d-acolo la vale în drumul care mergea Văciu din sat o muiere ţesând aci-ntr-o Argea, şi copii mulţime, spuză, împrejuru-i guri făcând, Unii cereau, mamă papă, al tu pentru ţâţă plângând De carii ea necăjită tot îi ocăra mereü, Iar el, să fie de bine, şi, prunci să-ţi dea l) umne<Jeü. Ea cum îşi lăsase lucrul ca să mai vatjă de ei, Luând o drugă îi trase cu densa vr-o două trei ţ) icend: nu-mi ajunge mie că pe ăşti nu pot să-mpac Şi tu-mi mai urezi încă să stau şi alţi să mai fac? El o-ntrebă, apoi lele cum trebuie să (¿ic? Să fi <¿is, ea îi răspunse: Aj-te-zeü[1]) şi alt nimic. El plecând, oftă în sine, picând, iată ş-alt cuvânt, Care nici nu ştiţi ce este ne audind de când sunt! Pân-aci câţi mă-nvăţară era bune denţeles Şi iar săracul de mine! niciun bine n-am ales! Dar tocma cu aşa vorbă o să scap de bătăi eu 1 Să vedem cum-mi-o fi sórta, o să <¿ic şi Ai de – eu. Deci plecând el mai-nainte în gură cu ăst cuvânt, Să-mpedică, că<Ju-ndată şi-i zburâ vorba în vânt Alt! o pierdui mă! el ciise, şi nici că o mai găsesc.

Uitaiu şi pe cele l-alte, nu mai sau ce să vorbesc; Apoi gândind el în sine, care ce l-a învăţat Nu-şi mai aducea aminte, că thte le-a fost uitat, De cât bătăile numai bob numărat le ştia Şi stând cu oftare singur nerozia-şi vinuia, Dicend, săracul de mine! în lume mult rău a fost Copilul ne dat la şedlă şi lăsat să crească prost! Ajunge ca să-l înveţe cine se va întempla cu pumni, cu palme să-l tragă şi cu de păr a-l umfla; Părinţii mei, of sărmanii! căci prea m-a iubit cu foc M-a lăsat să cresc ca ştirul, mal răii de cât dobitoc;

---

1 Cuvént antio ţinut numai de femei, în loo de ajute Dumnezeu , car» îl numai când véd pe alte ţesând.

Că dobitocul tot ştie să-şi bage capul la jug, Din hăis! din cea să-nţelegă, scie la car şi la plug! Dar eu săracul de mine crescând ca un nătărău N-am unde să-mi plec nici capul, ajung din rău la mai răii Ce folos că îmi lăsară avere să moştenesc, Dacă nu mă şi-nvăţară cum să nu o prăpădesc? Nu se alese nici praful cum nu s-a ales de el, şi nici covrig de pomană dintr-ansa nu le dedel! Pe alţi-l-au bătut folosul pentru streini aii muncit, Iar eu ticălosul umblu de toţi bătut şi-nvrăjbit. Pe când vorbea el acestea îi veni un glas din vent Şi oprindu-se d-asupra II <Jise acest cuvent: Nerozia din născare Lec în lume numai are, E o uneiosă bblă Ce nu o vindecă şedlă, N-o tămădue spitalurl Nicio pot ciopli metalurî. Fierul rău îl bat de giabă, Nu pot face din el treabă. Zgura din fier bun se face Şi’s aruncă să se calce. Celui ce portă samarul

Tata-i este armăsarul, Se numără de neam mare Dar cinste de catâr are. Şi cel cu minte neroadă la salcia nu dă roda, Nici el nu se altoesce, Nici el nu se procopseşte: Şi ale tale cuvinte Nu că sunt din a ta minte, Ci-ţi sunt din învăţătură De la cei ce te bătură, Dar n-ai gândire adâncă, S-o să mănânci bătăi încă: Că mintea unde lipsesce Ciomagul înţelepţesep, Prostul care căscând gura asupra-n vent se uita Şi cu băgare dezmă acestea le asculta, întrebă (Jicând, ei bine! dar spune-mi tu cine eşti, Care ai pizmă asupră-mi şi tot rele îmi cobeşti? Ea, îi răspunse lui ventul ursitorea ta am fost care încă din născare te-am ursit ca să fii prost. De vreme ce, el îi <Jise, mă ai la atât amor Urseşte-mi încal şi viaţa şi spune-mi când o să mor? Astă grijă <Jise vântul, pentru tine nu o port, Că tu cu a ta prostie nu trăiesci ci viu eşti mort.

Sfârşind moş Negu poveste, fie care a-nceput şi-şi deteră toţi părerea după cum s-au priceput: O fată ciicea, săracul cât de rău ursit a fost! Alta iar râdea de densul că a fost nerod şi prost; Dar moş popa tăe vorba, picând

nerod a fost drept, Dar şi din câţi îl băuturi n-a fost nici unu înţelept.

Pentru că e o ciicală cari unii alţi o spun, „Cine să ia cu nerodul este ca şi el nebun să vé spuiü şi eu acuma ceea ce să întemplat, Cu câţiva ani mai nainte chiar aci la noi în sat

Povestea lui moş Popa

Colea-n dél o dată era o căscioră Unde şedea Bunea şa sa soţioră: Ei nu avea vite decât numai o vacă Şi lipsea acum un coşar să-şi facă Unde de o plóe să s-adeposteze Şi la o ninsóre şaibă să erneze, Bunea tot-d-auna dat fiind la muncă la şi toţi cu sapa, cu cósa în luncă N-avea când coşarul să şi-l îngrădească, Dilele de lucru să nu le ştirbească, Nevasta lui încă fără să mai tacă, Tot mereü icendu-i ca să stea să-şi facă, în cele din urmaşi el se apucă, îngrijind nuiele şi pari să aducă, Cheamă pe nevastă, cu el sfătuieşte în ce loc să-l facă şi ce fel voesce: După ce-mpreună planul îşi făcură, şi unul şi altul cât se pricepură, După rânduială întinde şi sforă, Lungul curmezişul, stat tot îl mésóra, Pe linie drépta coşarul să-şi facă, Vrénd el la tot satul lucrul lui să placă: Deci după ce face o cruce în piept sfântă, Se apucă îndată pari în şir împlântă, începe, îngrădesce, soţia iar ca tóté, Sta tot împrejurul, ajută cât poté, Dându-i când nuiele, când maiul să bată

Dorind ca să-l vacia cât mai curând gata.
Dând şi la soroce câte-o săritură
Să nipingă tăciunii, să-l facă hertură.
Nu se (¿loveşte, se întoarce îndată.
S-apucă, ajută iar îmbărbătată;
Într-acest chip Bunea cu ea împreună.
După ce-mpleteşte o bucată bună
Stă şi îşi privesce lucrul de departe.
Îşi vede coşarul cam strâmb de o parte.

Nu-mi place, îndată începând să <Jică.
S-apucă cu grabă şi de tot îl strică.
D-al doilea parii mai afund îi bate, îndreptând pe sforă părţile strâmbate;
Femeia lui care avea nerăbdare
Coşarul să-şivaţia isprăvit mai tare.
Văijendu-l că strică, nepărându-l bine.
Oftă în tăcere supărată în sine.
Că penă aci lucrul îi fuse de gebă
Şi îşi pierdu (Jioa fără a face treabă
Deci, el, fiind prânzul după ce mâncă
Dacă mai lucre-a o bucată încă.
Cu una cu alta se făcu şi seră
Şi aşa de lucru şi ei se lăsară.
Dimineaţa (Jioa când se lumineţia
Bunea vrend mai bine lucrul său să-şi va<Jă.
Merge îl privesce şi tot îl ocheşte.
Stă în loc se uită, îl mai ocoleşte.
Şi iar strâmb vă-endu-l, şi Jicend nu-i place.
Se apucă îndată şi iar îl desface.
Iarăşi îndreptează părţile strâmbate.
Întăresce parii, pene jos le bate
Şi începe iarăşi lucrul să-şi urmeze.
Deră cu una şi alta începu sensereţie:
Nevasta-l de ciudă crăpa fierea-ntr-ensa.
Lui nicidecum însă nu-i păsa, de densa.
Nu era el leneş cum o fi să-l facă.
Ci vrea la tot satul coşarul să placă.
În acea deră după ce lucidă
Vr-o trei, patru palme şi se însere-a.
A treia <îi iarăşi se şcOlă, se duce, îşi priveşte lucrul ca să se apuce.
Dér nu-i place iară, tot strâmb-i se pare.
Iar îl desgrădesen iţiră supărare;

Cum véşu nevasta că iarăşi îl strică.
Deră ce faci bărbate? începu să şi că.
Zéü! nu-ţi eşti în fire, ori îmi pare mie!
C-a strica ş-a face e o nebunie:
Nu mé pociü pricepe pentru ce pricină
Zici că nu e bine şi îi bagi tot vină
Din coşar în colo alt ce o să fie?
N-o să-l <Jică nimeni că e colevie.
N-o să-l puiü pe mine să mé duc la horă.
Ci-n el o să se<Jă o vită, o eră
Lasă-l, isprăveşte-], nu-i mai strica gebă
Să mé véş scăpată să-mi caut de trébá.
Bunea mângâind-o, începu să (Jică.
De ce n-ai răbdare dragă nevestică?
Tu-mi ajută numai şi-ncolo dă-mi pace.
Stil că tréba bună cu încetul să face.
Tot omul îşi are a sa socotelí.
Şi eu iar coşarul nu-i voiü cu smintelă:
Am capri ciü că astfel să-l fac drept şi bine
Cât să şi că, bravo, vé<Jéndu-l ori cine:
La astfel de lucru nu poţi s-aibl idee.
Tu ştii treaba furcii ca orice femeie;
De aceia dragă lasă-mă în pace
Ca să-l fac cu-ncetul după cum îmi place
Astfel dér navasta hotărî să tacă.

„Lăsându-l în pace cum o vrea să 1 facă, Bunea îl desface, iar îl împleteşte. Şi-ntr-o săptămână abia-l isprăvesce, Când atunci privindu-l cu plăcere mare, Din apropiere şi din depărtare, Către a-sa nevastă Zâmbind din mustaţă, Draga mea nevastă, ciise cu dulceţă, Poţi acuma (Jice, pântre tot amarul: Mulţumescu-ţi Dom'le s-a gătit coşarul. Disc supărată către el nevasta, Ba eu nicio dată nu-ţi-oi gliee asta: Că un coşar astfel micşor pentru o vacă Unu-n două (Jile putea ca să-l facă, Iar tu, şi eu dându-ţi de

ajutor mână Am pierdut cu densul două o săptămână, Tot găsind pricină, mereü al desfece. C-aci nu e bine c-acolo nu-mi place. Draga mea guriţă lasă tot necazul, Disc mângâindu-i cu mâna obrazul, Ci acum cu mine ţii şi tu odată. Mulţumescu-ţi Dom'le că coşaru-i gată. Nevasta răspunse iacă n-am plăcere, Nitii voiü a-ţi-o (Jice, nici nu îmi o cere. Tu nu vei, el ciise, că îţi <Jic cu bine, Dér şi poruncindu-ţi n-o s-asculţi de mine? Ce? ea îi răspunse, să-mi porunceşti mie ia să <Jic cu sila! dér ce-ţi sunt eu ţie i s-a te ei cu răul ia te cam încercá, Că de loc atuncea n-o să <Jic îmi parcă, N-au-i! El îi şi se, nu voiü vorbă multă. Până-ţi glie cu bine de cuvânt ascultă, Voiü acum cu mine ca să gliei-ndată, Mulţumescu-ţi Dom'le că coşaru-i gată, Ei! ce lucru naibii e acum şi asta

Iacă, ba, mă, nu vom! răspunse nevasta Vecii tu? el îi <Jise, arătând nuiao; Da! ea îi răspunse, să te vă<J ia ia-o, şi te neearcă numai să loveşti odată, Că îţi rup obrazul şi-ţi scoţ ochi-ndată. Bunea deră, atuncea bunătatea pierde, la o scurtătură de o nuia verde Şi o cam croeşte tărişor pe şale, Dând şi una în spate şi alta mai la vale. Ea-ncepu cu ţipăt să-l umple, să-l spele cu ocări, blesteme şi alte vorbe rele; Autlindu-l glasul sare Stan şi vine, Cu strigări (Jicendu-i lasă-o vecine! Şi ca să-i despartă între ei intrase: Carii ca nebunii se încăerase, Cum poţi, Stane îl <Jise, tu cu semeţia: Astfel fără milă stând să-ţi baţi soţia? Te ştiam cu minte şi cu omenie Cum putu să-ţi vie astă nebunie? Să veţil neică Stane, îi răspunse Bunea, şi să judeci dreptul cu înţelepciunea E o săptămână de când fac coşarul, Eţi vorbindu-l dulce, şi ea cu amarul, Astă – I isprăvindu-l îi (Jiseiu cu bine, Al acuma dragă <Ji şi tu cu mine, Mulţumescu-ţi Dom'le că coşaru-l gată, şi ea nu vru parcă ca când fu jurată? îi tăe ea vorba şi-ncepu a-i (Jice, Nu mă supuiii mă! la a ta caprice, Tae-mă omoară, dă-mi măcar ce muncă, Nu <Jic nici nu sufer tu să-mi dai poruncă: Sari tu

cu ciomagul să mă baţi tirane, Calicule, gâdio, barbare, grobiane: D-alde asta şi alte câte rele în lume

Le scuipa nevasta din gură cu spume. Ia tăceţi, Stan i se, că nu vé stă bine, Vé aude lumea şi este ruşine: Pentr-o bagatelă doi soţi să se bată sunt în verstă şi uite n-am véíjut vreodată, şi gálcéva v<5 stră-mi e ca o minune, Pentru care nu ştiu ce a vé mal spune; Se sili vecinul a le dator minte, Dér era de surda ori şi ce cuvinte; Şi vé-énd că nimeni vorba nu-l ascultă II lăsă în certă, cu mirare multă: Ajungând acasă începu să spuie Cum că, vai de hârca unde creiri nu e! Că pricina este uite asta şi-altă, De aceia Bunea-şi-a bătut nevasta. Aurind nevasta-l curgerea pricinei, Biet ca o femeie părtini vecinei, şi începu să (Jică, veţil acuma fapia Fără judecată şi ne înţeleaptă! Réü şi fără cale a făcut vecinul cu bătăi să-şi verse fierea şi veninul, Căci au nu ş-acele nisce seci caprice S6 ţa el să-şi pune şi se va a-l <Jice, Mulţumescu-ţi Dómne că coşarul gată, şi să-i poruncéscá încă, <jli d-odată! Ce femeie este atât nevoiaşă A-şi lăsa bărbatu-n voia-i să se îngraşe, şi să fie gata numai hal a face când îi dă poruncă la oii ce îi place? Nu! nu! prea dreptate a avut Marica să se pórte astfel, biata vecinică! Însă eu, Stan <Jise, judec dimpotrivă, Cum că réü Marica-i-a stat în potriva. Căci pricinuesce supérarea multă

Femeia bărbatul când numi îl ascultă: Ci ea trebuie să-l îndatoreze cu înduplecarea şi să-l respecteţie; Ha, ha. ha, ea râse, şi începu a (Jice. Şi să-l respecteze? iacă o caprice! Eft 4 & îi în viaţă nu învăţ pe bărbatul, Să se nărav & că el cu respectatul.

— Ce <Jicl? ea răspunse, că (¿aţi lasă gluma, Da-şi avea eu poftă ca să (¿ici acuma Mulţumescu-ţi Dom'le că coşaru-l gată.

O să-mi stai în contră să nu (¿ici o dată?

— Nicidecum, ea (¿i se, nu-ţi strica cuvântul, Că nu

(¿ic să vă<J chiar că răstorn! pământul.

— Nu (¿ici! Stan îl (¿i se, voi să (¿ici îndată. Mulţumescu-ţi Dom'le că coşaru-l gata.

— Ea privind la densul cam cu nepăsare-I-a răspuns lui indu-l vorba la-ngânare.

Stan îl (¿i se iară, îţi mai (¿ic odată înţelegi cu bine ca să (¿ici îndată Mulţumescu-ţi Dom'le că coşaru-l gata? Ori aştepţi tu încă să mai fi rugată?

— Ba, ba! iacă nu voi ca să (¿ic acuma; Tot cu ba răspunse, dar lăsă Stan gluma, şi luând vergiaoa începu să-i care

Una după alta mai jos de spinare, Tocma ca şi bunea, încă şi mal bine, Deşi de densul râseră-ntre sine: Şi alt nu putea carta lor să o desfacă De cât arendaşul s-a întâmplat să treacă, şi aurind gâlcevă, ţipăt chilomane începu să strige, ce este asta Stane? Stan pe arendaşul cum văţiu că vine Aruncă îndată varga de ruşine, şi la întrebarea-l cinste ca să-i facă.

Povesti pricina, iacă cum şi iacă.

— Arendaşul care sta să o autră, Fu cu neputinţă a nu-mi zâmbi din buă, şi împăcaţi lăsându-l a plecat acasă, Când era şi timpul a pe, în<Ji la masă. Şi mergénd pe cale râsul iar îi vine De acea întâmplare şi Jicea în sine, Dom'le! ce sunt ţăranii! mult sunt proşti în lume! Ei se bat şi în certe, se bat şi în glume: Cresc ca nişte vite, astfel le e traiul, Crezul lor le este bâta şi vătraiul. Ajungénd acasă în cuget cu-aceste Povesti îndată ai sale neveste, Iacă cum cutare „şi a bătut nevasta, Apoi şi cutare o făcu iar asta, Că n-aű vrut să şi că niciuna nici alta, „Mulţumescu-ţi uómne că coşaru-i gata Aurind nevasta-i se porni să rî<Jă, Cât o apucase s-o doră la râs. Stând după aceia şi gândind în sine Despre întâmplarea a acei pricine, Voi, ea începând <Jise, voi bărbaţi în lume Pretindaţi şi cereţi a vi să da nume De stăpâni femei, capi el a vé şice, şi vreţi s-o

supuneţi l-a voastră caprice; Dér greşiţi, fiind că stăpânirea voastră E-ntrebuinţată réü asupra noastră: Vreţi temeiü să aibă, fără osebire, Mai mult prin putere decât prin iubire; Şi vreţi prin urmare ca voinţa noastră să pâşâscă în vreme tot după a voastră, La ori ce voinţă noi la toate cea, fără voi bărbaţii la nimica nea; Nu faceţi nevestei nicio părticică.

Nici îi ertaţi denşil o greşeală nuca; Când din contră iarăşi o vedeţi vârtosă: O numiţi îndată tot capricioasă: Sau că rea o faceţi şi îndărătnicită când şi ea într-o voie e statornicită; Un bărbat soţia lesne ş-o robeşte. Când c-o politeţe la ceva – l vorbeşte, Vrend să-mi iei, spre pildă, tu acuma mie „Dragă Elenuţo! scumpa mea soţie! Împlineşte-mi voia, (Ji mă rog odată, Mulţumescu-ţi Dom'le că coşarul gata; „Eii atunci îndată m-aş supune ţie şi-ţi a-şi face voia prea cu bucurie: Iar cu porundă a-i sta a mă pune, la şi Stan şea Bunea, nu mă voi supune. Vai! glumeşti Lenuţo şi îmi (¿ici acesta? Nu glumesc nimica, Zice lui nevasta. Aurind el aste vorbe a-i răspunde Şi stând la mirare câteva secunde, pice, Z & II Lenuţo, tu o orăşeană Poţi avea urmare aşa grosolană! Nobilul tati suflet te-ar lăsa pe tine C-acele sătene să te porţi cu mine? Să probezi contrare la vorbele mele Astfel şi în tocma imitând pe ele? Dar cum pociu, el Zise, nu că sunt femeie Şi le ţi fi lor parte, să n-aibi în id-e, Cum pocid să le cum că fac bărbaţii bine când tratez nevastaoii şi cum le vine? Eu ştiţi că ea, nu e lor o slugă prostă Ci este Zidită chiar dintr-a lor costă, Care prin urmare e lor o amică Sau a lor consortă, nici mare nici mică; Şi p-amicul ştiţi că-l rogi la vre o treabă.

Nu (¿iei poruncindu-i, fă-mi cutare treabă.

— Elenuţo dragă, el ţlise iară.

Te-ai aprins, eu nu voiü röü ea să îţi pară, Nu le scoţi acuma însu micile ţlise, Ci în capu' biblii stau acestea scrise; Că bărbatul este cap muierii sale, Las de aţi mai

spune cele mai la vale, Cu aste cuvinte ne şi cununarăm, şi unul cu altul astfel ne legarăm; Alta e soţia şi alta e amicul, Alta e femeia şi alta iar voinicul: Ea e ca o membră a soţiei sale Ce o mişcă-n voia-i la dél sau la vale, Trupul pórtá membra., după cum îi place, şi de sine însuşi nimica nu face, Femeia de sine e o barcă sécá care fără cârmă şi n liman se îneacă, Tu (¿ici că amicul ne rugat n-ascultă, Dar şi la aeéstá criticaţi e scurtă Eu ştiil că amicul cel ce te iubeşte, Când îi propui rugă forte se mâhneşte Şi în acea oră îl au-l că-ţi <Jice, ţ) îmi şi-mi porunceşte, nu ruga amice: Gata e îndată la oii ce s-asculte, C-amorul nu cere rugi şi vorbe multe.

— Nu ştiO eu aceste ce vrei de la mine! ţ) ice Lenuţa aprinsă în sine.

Poté că ai poftă ea să-ţi fiu plecată? Ve<Ji să n-aibi în cuget cumva, să-ţi abaţi cu vre o poruncire la ceva – a me pune, Că astfel la nimica nu mö voiü supune.

— Care va să (Jică Eleneuţo dragă, (Vrea biet arendaş-n voia-i să o tragă), l-acă eu spre pildă voiü avea plăcere

Într-acéstá oră ca să zic voiü cere, Mulţumescu-ţi Dómne că coşaru-i pata, Tu o să stal contră? n-o să «¿ici închtă?

— Negreşit, ea (¿ice nu mé voiü supune Dacă poruncindu-mi cu ton mé vei pune;

— Îţi poruncesc dară ca să 4 ici îndată Mulţumescu-ţi Dómne că coşaru I gata Forte réü îmi pare că astfel mi-ai propus o y că nu voiü a ice dintr-untáiü ţi-am spus-o Lenuţo ascultă, nu şicl tu o dată, Mulţumescu-ţi Dómne că coşaru-i gata?

— Aş fi (Jis-o ¿acă-mí o Ziceai cu bine, Dar acum nu Zic chiar să te rogi de mine.

— Eu voiü să icl însă, şi te puiú cu sila Necăjit el Zise ardicându-şi mila.

— Pici tu aste vorbe, o întrebă el iară, Ori acum îndată... cât p-aci să sară; Şi cu bună sémá făcea el minunea, A isprăvi scena ca Stan şi ca Bun ea, Dară intră îndată preotul în casă, Care tot-d-auna îl chema la masă, şi aflând de la denşii toată întâmplarea Nu se poate spune cată-l fu mirarea, Nu atât d-aceia carii se bătură, Pe cât de aceştia ce-n oraş crescură, Căci ei pén-atuncea bine tot trăise Niscai sfe Zi sau certe între ei n-auZise; Mânioşi însă în simţire viindu-şi Şi comediósa sfada iar spuindu-şi După ce cu Z & nbet preotu-i împacă Şi vrénd ei în glumă ciarta s-o prefacă S-au pornit să rî Ză cât răsuna casă, şi aşa le fuse mai voiosă masa: Se legară însă cu făgăduinţă

D-a fi unul şi altul tot la o voinţă.
Cum că nici bărbatul ei să-i poruncească.
Nici el la cuventu-i să se împotrivscă.
— Povestea lui Bunea cu aşa soţie
Se lăţi-n tot satul din acea moşie.
Muierile trtte s-aQ pus în pricină.
Pe ea făcend dreptă şi pe el cu vină.
Şi fiind acesta lor ca o-mprumută
N-a rămas niciuna de soţ ne bătută
Popa isprăvind povestea, fie care aii început.
A vorbi, a-şi da părerea după cum s-a priceput.
Toţi au râs dar mai cu semă jupân lani ha<J făcend
Îi fu râsul şi cu lacrămi, more! ce nebunii! (Jicend.
Nu stifi ăla arendaş ce fel de om (Ju a fost.
Dacă a avut el minte, oii dacă a fost un prost.
Şi pe nevasta lui dacă a fost mai bun or altfel.
De aţeia niţi că nu ştiu cum să (Judec pentru el.
To ondi nu ştiu cum este niţi chiar nevasta al meu
C acolo la ţara-l nostru am fost însurat şi eţi:
Ama omul mult ren este dacă nu are năroc.
C-amândoi puţintel vreme am trăi tu la un loc.
Eram tânăr, palicari, cum şiţe aiţi volnic.

Şi am făcut o greşeală, un rău mare pot să ciic.
Care de la stapunire îndată cum a aflat
Me căutat să me spunqlur, şi cu fuga am scăpat!
Am venit aţi-n Vlahia cu sarica şi opinţi.
X-am avut, ma ton teonmu, parale măcar niţi ţinti.
Ama aiţi la Vlahia dacă este iconom
Prea în puţintică vreme ţineva ajunge om:
Eu întâi m-am băgat sluga, dar nu aşa slugă prost.
La brago-halva-irie vr-o trei, patru ani am fost.
Me dat doniţa cu braga şi la schindură halva:
Mer<Jam vindem la copii pe uliţi la mahala;
Pa urma me dat simbrie mai multă la simiciiu.
Şi nani vrut d-aţi „nainte ca să mai fiu bragagiu;
Am vundut plaţinta calde, pogăci, covriţi, simit.
Am chistigat şi parale şi mai bine am trăit:
Che plaţinta, bogaţi reţe te să vindem nu puteam
Tot le arunca stapunu şi noi slugile muncam;
Avem o spălătoresa batruna la mahala
Care numai pe furdale de plaţinţa me spala.
Deşi avem punga mare dar nu dam la ea un ban.
Să mulţume să fac roche numa o dată, pa an
Dac-am va-ut ca la mode nu me ţere niţi de cum
Am luvato ca nevasta care am şi acum.
Şi aş fi vrut de mult cu dânsa same cunun.
Dar are pre minte prosta şi nu este de neam bun:
Dacă <Jic amar la dulţe, <Jiţe şi ea tot amar.
Dacă, lic frig la căldură, <Jiţe şi ea iar;
Of! te neca§ Zou atunţe! parră, me vine să mor!
Che eu am gusto să fie nevasta-a meu simţitor.
O fată, mai bătrânică, din se-tore d-aci
Cam făcu pe jupân Iani în gânduri a se adânci, picendu-l, ba jupân Iani ferice de dumneata.
Că ai astfel de femeip, ş-alta nici nu mai câta
Căci d-avea şi arendaşul cel d-atunci la ăstui sat

Astfel de ne simţitore cu ea nu s-ar fi certat.
Nici nu era să se facă de poveste amândoi.
Ca să-l rârjă bunioră, cum râdem de ei şi noi.
Ci era să zică-ndată ea cuvântul bucuros.
Făr-a judeca de este strâmb, neted 01* nodoros;
I-e aceia nu te plânge, d-o fi prostă cum Ziseşi.
De vrei ca pe dobitocul cum „ţ (place s-o suceşti:
Iar de-ţi place simţitore. ca să nu dică cum clici
Plea, plea, ninge, ninge, tocma ca copiii mici.
Poţi lua, dar ea nu este piatră copăcel sau pom.
Trebui să gândeşti în sineţi cum că şi ea este om.
Şi după cum are omul ore care slăbiciuni
Are şi p-ale sale, (cam pântre înţelepciuni);
Şi iar, cum sunt femei proste şi bărbaţi pot fi iar proşti, ţie adică numai dumnita poţi să-l cunoşti;
Şi o femeie simţitore d-o lua un nătărăii.
Or un simţitor o prostă, nu poate fi alt mai rbu:
Iar de o fi unul şi altul, amândoi nesimţitori.
Se lovesc la duh la minte şi trâesc ca frăţiori:
Dacă amândoi sunt iarăşi (Jănaticl, năbădăioşi
Se bat apoi ca nebunii şi trăiesc tot mânioşi.
Ba şi de multe ori încă în piţimă când se apuc
Fac câte o năzdrăvănie vrednică de balamuc.
După cum se povesteşte doi inşi d-acest fel, îndărătnici unul şi altul şi nevasta lui şi el.
Care cre<J că toţi o ştie, dar nu strică să o spuiu.
Şi altul d-o ştie mai bine în pricină nu m6 puiu:
Povestea Feţi I-iu.
Unul vrend să se însore Nicio fată nu-i plăcea Şi din sat în sat la hore să-şi aleagă se ducea: Că el au căta mintosă, Nici de alt nu cerceta, Ci cu stre şi frumoasă să-şi aleagă căuta: Unii astfel se însora, După cum şi toţi vedeţi, Numai pentru (Jestrişoră Şi numai pentru frumuseţi: Astfel dar şi acel june Tot umblând din sat în sat După a sa

înţelepciune

Şi nevasta-şi-a luat, Décá o duse a casă Puseră a doua (¿i Lapte covăsit la masă Şi au se (Jut a prânzi: Bărbatul ei într-aceste Disc dragă veţil la noi Laptele ce galben este? Nu e alb ca pe la voi. Ce fel? îi (¿i se nevasta, Uită-te acuma, na! Vei un lapte negru c-asta cu alb a-l asemăna! Nu (¿ic alb, el răspunse, Ci e galben, ori nu creţii? Disc ea cu buze unse, Ba e negru cum îl ve (Jî. Di nevastă, el iar (jlise, Di după cuvântul meü! Disc ea cu fălci deschise, Ba să (¿ici tu cum (¿ic eu! Ei nevastă nu e bine, Disc el cam îndârjit, Réü mă înţeleg cu tine, Şi-o să fiü tot necăjit, Şcolă să te duc acasă De acuma la părinţi, Décá tu la înteia masă Ascuţişi asupră-mi dinţi: Dér te întreb ş-aci la portă, Daci după cuvéntul meü? Ba! (¿i să nu (¿ic nici mortă, Tu (¿i după cum (¿ic eu. Deci decă plecă cu densa.

Daci fa? iar o-ntreba, însă, da! n-a scos dintr-ansa Decât numai, ba m6! ba! Când ajunse pe o vale cu nevasta după el A v8 ut o cloşcă în cale După-ea cun bobocel, Uite, se el, o raţă Cum râcie prin gunoiu!

— Ce fel 1 ea răspunse, raţă, Nu veşi tu că e răţoiu?

El II Zise, şi ea iară.

— Ba e raţă, ba răţoiu: Astfel tot Zicend plecară Şi au trecut acel Zăvoi u; D-acolo într-o livede Amândoi dac-au sosit, Aruncând el ochii vede Locul care s-a cosit.

Şi a Zis, ce frumos e rasă Astă livede de fen! Parcă e cu briciul trasă, Bravo! meşteraş român! Ba cu foarfeci este tunsă, Nu ve Zi? îi răspunse ea, şi-ncă nici nu e pătrunsă, Cum sau eu că trebuia. Ba e rasă, el iar Zise, Ea ha tunsă, a rbspuns, Penă când el se aprinse Şi la chrtă a ajuns;

— Ba e tunsă – ba e rasă, Unul şi altul tot Zicend, Ea nu va el nu să iasă.

Şi în calea lor mergând, Dec-ajung la un râu mare iar la vorbă se înnod – Rasă – tunsă, se cert tare Tocmaân

mijloc pe pod: El pe loc luând o legă Pe sub supţiorl c-un brâu, şi-i şi se, şict rasă d aeră? Ori te-arunc aici în râu. Şi ne vrend ea, el o lasă Ş-o cufundă pen6 în gât Dicend, icl tu că e rasă Ori te înec numai de cât? Tunsă, iar dacă-i r & spunde, Şişe el ia să o-ncerc, şi lăsând să se cufunde – ţ) i fa rasă că te înec. Ea fiind şi cufundată, Nicidecum nu s-a supus Ci cu mâna ardicată Forfica din deşte în sus, Ar &tând că tunsă este, Cum a Zis şi dintr-unte. u, şi aşa el nici cu-aceste N o scose la căpătâiu. Moore! a Zi3 chir Eni, aste când le au Zi, şi bărbatul şi nevasta, două nerozi au fost şi el Zi El a Zis la laptgalben, ea în negru la schimbat. El a Zis la cloşca raţa, ea răţoi a botezat. El a Zif livade rasa, iar ea tunsă, a răspuns, şi din nerozia mica în mai mare a azuns. N-au fost nero Zi jupân lani, zise alta către el, Ci-ndărătnici unul ş-altul, nerozia e alt-fei, Că nerodul şi cu prostul amândoi se cam rudesc.

Şi încă şi de nebunul nu se prea deosebesc: Un nerod ce are-n gură, tot aceea şi-n ascuns, ÎI întrebi să-ţi spuie una, el de alta-ţi dă răspuns, După cum se şi băsneşte pentru un nerod de mult). – Ah! me rog, (¿i se chir lani, spune ş-asta să ascult... Fata după ce spre cinste! făcu un compliment „începu să povestescă ca un ritor elocvent:

Povestea Fetii a 2-a.
Umblând la tera prin sate ore-care negustor
De grâu, de orz şi de alte bucate cumpărător.
Când vru să frecă o apă întâlni aci pe pod
Pe un ce se întâmplase să fie cam prost, nerod;
Negustorul vrend să afle de la el câte ceva
Se opri aci în cale şi-ncepu a-l întreba:
De unde vii măi creştine 1 el, ea din sat de la noi.
Îl întrebă negustorul, din care sat de la voi 1
El începu să-i arate cu mâna către un deal.
E că d-acolo, (Jicendu-l, tocma pe supt acel mal.
Bine, negustorul (¿i se, dar ce sat este nu ştiu.

Satul nostru, el răspunse, şi eu de acolo viii.
Nu aşa mă! ei îi şi se, ci te-ntreb că acel sat
Pe a cui moşie este, şi cum este botezat?
Moşiile, el răspunse, nu ştii că sunt boiereşti?
E a coconului nostru ce şade la Bucureşti?
Ei satu-l botează Popa ca şi pe la alte părţi
Cu apă-ntr-o căldăruşe, cum îi scrie lut în cărţi.
Negustorul lung privindu-l, peste tot cum o fi fost, ţ) i se or că e păcală, or că e un nerod prost!
Şi urmă cu întrebarea, despre sat vorba lăsând.
Dar cum te cheamă pe tine? îi răspunse el (Jicend.
Mă cheamă ca pe or care. vino inedei or vin-aci!
Negustorul ca de Nalba începu a se cruci, Deră cu chemarea-mpreună negustorul iar urmă: Cum te strigă? el răspunse m6 strigă vino! u! m6! Negustorul de această bufonărie r & gând Şi vorba de cum îl chemă la o parte ear lăsând, li se dar ce bucate se fac acolo la voi? Mai mult terciţi cu mămăligă, zise el, mâncăm la noi. Negustorul ear v & Zendu-l că-i ea vorba în alt fel. Se mira cum să-l întrebe să se-nţelegă cu el, Nu-ntreb de bucate fierte, negustorul Zise ear. Apoi, îi răspunse prostul, de care bucate dar? Te-ntreb, negustorul Zise, s-a făcut la voi, Orz, Grâu? S-a făcut, da! el răspunse, ulte-nalt până la brâii.
— Nu te-ntreb de înnăiţime, nu strâng paie pentru boi, Ci vom să ştiu ce fel este bobul OrZului la voi?
— Să-ţi spuiii dacă nu ştii, zise, Oi-Zul este lunguleţ cu o coje cam gălbue şi înţepă în verfuleţ.
Bine, zise negustorul, ştiu că colţii lui ţepi aii, Dar spune-mi ce fel să vinde? că voesc şi eu să cau. Îi răspunse ear nerodul, nu ştii dumneata ce fel? Unul dă Grâul or Orzul ş-altul dă bani pentru el. Negustorul ş-asta vorbă vă Zend că-i o înfundă, Nu mă –nţeleseşi, II Zise, eţi, te-ntreb că cum se dă. Nici asta n-o ştii, r & spuse, ascultă-m & eu să-ţi spuiu: Eaii baniţa or galeta şi pân-o vârfuesc pui ti,

Apoi cu coda lopeţil o raz şi o tom în sac, Pe urmă erăşi o umplu şi asemenea tot fac. Eţi nu te-ntreb aşa, zise negustorul către el. Ear nerodul întrebându-l îl r & spuse, dar ce fel?

— Cu ce preţ te-ntreb îl vinde? chila, baniţa câţi lei?

— Cum te învoieşti cu preţul şi câţi dai atâta el. Lăsând şi acostă vorbă negustorul supărat II întrebă deră ca tine mai sunt colo în sat? U! U! nerodul răspunse, este nea Muşat, nea Stan.

Cârstea, Neagu, Voicu, Florea, Soare, nea Bran, nea Coman. Destul, (¿i se negustorul şi iar la mal întrebat, Dérá cine e mal mare de cât toţi la vot în sat? Nea Chiţu este, el se (¿i se că e mai mare decât toţi –, E atât lung cât la umăr s-ajungi cu mâna nu poţi. Nu te întreb aşa, îl (¿i se D-apoi cum?

— Iu întrebat, Eu îţi <Jic că voiü pe cine ascultaţi aci în sat? Ascultăm, el îl röspunse, pe lăutarul moş Bran, Că, când începe să cânte tot satul îi stă divan.

— Nu (¿ic aşa măi creştine, of, mi-e silă să-l ascult! Ci de cine aveţi frică voi aci în sat mai mult?

— Aoleü! de Taurul Popii frică grozavă ce-avem! Când vine de la păşune fugim de el cât putem, C-atât înfricoşat este de gândeşti că e turbat, Când începe să mu gâscă sperie toţi copii în sat. Mé! tu, negustorul (¿i se, ce n-a, milă de om eşti? O Dom'le! el îl réspunse, ce mé-ntrebi când mé priveşti? Iacă om ca totă lumea, cu cap, cu ochi, gură, nas, Cu trup, cu mâini, cu picioare, mişc, umblu ca toţi cu pas. Negustorul (¿i se în sine, da! eşti ca fie ce om, Dér minţi şi simţiri la tine cât la piatră şi la pom L Apoi îl întrebă iarăşi, dérá în sat aveţi dogar? se gândi puţin nerodul şi răspunse, avem dar. Du-te, negustorul (¿i se, na cinci parale să-i dai la să-ţi mai pune o dogă ce-ţi lipseşte şi n-o ai. Chir Iani ce căsca gura la copila ascultând, Asta a fost un păcală, (¿i se el cu glas râţiend. N-a fost păcală chir

Iani, (¿i se altă fată iar, Ci un prostânăti prea mare, vită vorbităre chiar; Eu să-ţi spuiti de un păcală, care trébá când n-avea, Numai de secăturele tot-d-auna se ţinea să lăsăm pe cele multe şi de una să vorbim, Că până mâine pe toate de spus nu le isprăvim:

Povestea Fetii a 3-a.

Ast păcală dâră când vru să se-nsóre S-a ales o fată dintre prostişore, ştiind el prea bine că o mai deşteptă Cerea şi purtareal să fie-nţeleptă, însă lui din contră îl plăcea în lume Tot să păcălescă şi să-şi facă glume; Asta dér nevastă prea fiind neroadă, Totă-l vorba, fapta n-avea cap nici codă: De prostia-l însé el n-avea nas mare, O lăsase în voiai, fă, ră vr-o mustrare: Ci-l era necazul că-i plăcea rachiul Şi cum prea adesea îl scurgea bunul. Deci trăind cu densa, într-o <Ji ce-l vine, Ne a verzi de lucru, <Jise întru sine: „Ia să-ncerc pe prósta voiű a mé preface Mort lungit în casă, să o vé<J ce face!” Şi-ncepu să geamă ca bolnav pe perne Strigă: „mor nevastă! B şi ca mort s-aşterne. În felul acesta, ea lungit vé<Jendu-l, şi fără îndoială de ne viü creíjéndu-l: Fără să mai plângă séü să suspineze: Puse-ndată masa să se ospeteze: Şi pentr-o mai bună poftă de mâncare Trebuia să guste rachiul de tare: Buriaşul însă cel cu tiscovină, Care tot-d-auna o f & cea cu vină, Era pus de dénsul sus p-o policioră. Supt care acuma s-a întâmplat să noră; Ea iară s-aducă altceva se pune Tocma peste burta mortului să suc, la să-ntinejă mâna să ia buriaşul, Pentru răposatul să bea aldămaşul:

Dérá cum sta pe densul, el de greutate Slobozi îndată un geamăt în spate-i: Ea dând jos bunul, <Jise cu mirare: „Vai! şi mortul are păs de răsuflare!” Dupé ce dér scóse cepşorul şi supse Şi la locui iarăşi când luă şi-l puse, Trebuind cepşorul să-l înţepenâscă S-apucat de capu-i să dea, să-l izbéscá, Dând şi, „na! ((¿icendu-i) şi mai na o détá, Că oii-care faptă are şi résplatá: Astfel dai în mine să

nu béu dintr-ansul, şi de beam vr-odată îl plátém cu plânsul; Dér şi eu acuma-n loc de plâns şi clopot o să-ţi cânt o horă ş-o să-ţi trag un tropot, Astfel decă (Jise începu să danţe Şi aceste vorbe cu glas să înalţe: Aolică, aole. îl! Scólá bărbăţelul meü, Scólá să jucăm un joc Şi te culcă iar la loc; Scólá-mite bărbăţel, Vino să jucăm niţel, Scólá de mai sări hop, hop Şi te culcă să te ngrop. Bărbatu-i l-aceste şi la alte multe Trebuia să tacă şi să le asculte: Şi hotărî-n sine cât de mult să tacă ia să vadă încă ce o să mai facă; Fiind că ea prósta-n felul ce-l vétjuse, Fără îndoială de mort îl crezuse. Deci viind vecinii şi rude de aprópe Au chemat pe popa ca să-l şi îngrópe: Tóté fiind gata mortul ardicară, Rude şi nevastă dupé el plecară.

Şi ca o soţie trebuind să plângă. Se legăna-n cale şi n drépta şi-n stânga, Cu ţipet de jale ca să-ngâne plânsul, D-alde aste vorbe strigă după densul: Bărbăţelul meü iubit! De a sérá al murit, Of şi nu pociü să te uit Şi la altul să mé uit! El acum ca mortul ca să nu-l îngrópe Aşteptă când fuse de un gard aprópe, S-aci la-ndemână un par bun cum vede, Din coşciug la densul mâinile repede, şi din loc smulgându-l la nevasta sare, înspăimântă-ndată pe mic şi pe mare: Toţi petrecétorii se împrăştiază Şi ca prinşi de friguri se înfioréza. O pornesc la fugă ca o vijelie, Care spre pădure oare spre câmpie: Unii iar d-alătuii sar într-o ogradă, Alţii să împiedic jos să fac grămadă: Nu ştiţi ce să <Jică strig aoleo dracul! Aoleo ne înghite de vii vârcolacul! Iar nevasta-i dete fuga drept acasă, la o potârniche cu păşire clisă: Mortul iar în urmă-i în mână cu parul o mână în fugă ca vita văcarul: Ea fugea de frică şi ţipa cu plânsul, El râdea (gonind-o) înecat într-însul; Dér cu astă faptă, bietul răposatul, Ardică de spaimă asupra-şi tot satul, Vârcolac creijendu-l pe loc alergară cu prăjini, cu lemne toţi se înarmară, şi sărind asupră-l în grab cu iuţime Dând îl omorâră cu mare cruzime:

Şi aşa păcală, prin multele[2]! glume
3-a pierdut viaţa şi s-a dus din lume.
Dec! acum ca mortul mergend să-l îngrope
Când era să frecă iar de gard aprobe începu nevasta1! a striga în glas mare.
„Duceţi-l de garduri mai îndepărtare.
C-apoi iar cu mâna de vreun par se nourcă
S-o să aveţi iarăşi eu densul de furcă".
Popa care sta de faţă şi acestea asculta începu o-nvăţătură între ei a. cuventa;
Aţi vă<Jut acum, le <Jise, glumele în lume ce fac 1
Iată cum îi fuse mort ea ticălosului sărac:
Aurirăţi şi prostia acelor omorâtori.
Car! – n lucruri mincinose şi-n scorniri sunt creatori?
Astfel de credinţi deşarte la săteni tot se găsesc.
Născocite tot de babe din îndemn diavolesc;
De acelea ce la muncă nu pot merge la câmpii.
Şi le lasă a pă (Ji casa şi se va<Jă de copii:
Ele ca să odihnescă sperie pe pruncii mici.
Să tacă, că-i mănâncă vârcolacii seti pricolicii (1).
Alte dăţi iar cu murgilă (2) îi sperie astfel tot.
Miaza nopte seu gorila (3) şi cu alte câte scot:
Şi cu astfel de nimicuri pe copii spăimântând.
Băga-n inima lor fricâ, cresc de toate tremurând:
Mal cu semă când e nopte şi în afară când se duc, însuşi chiar din a lor umbră îşi închipuiesc năluc.
Se înfiorez d-o broscă, fug d-un liliac ţipând.
Mulţi cad şi-n alte bole, sângele în ei-nglieţând;
Alţii pânta bătrâneţe cred în aste lucruri seci

---

2 Vârcolac, s£u a vârcolac, râma se svftrcoleşte: asemenea şi pricoliciu eiu pricoriciu, fluturele se prigoreşte la luminare. Preoum şi strigoiu, paştii de care strigi, n<5ptea şi cl, <2) Murgila, murgo seri.
(3j Miază ndpte. adică miezul nopţii, iar zorila, rîLvSrsatul zorilor: din care nici una nu yat&mă pe cineva.

Şi li se-nfurnica pielea când aud de ele-n veci:
Ba atât temeiú pun încă cât şi p-alţil băga-n frici
Şi din ce ştia nu-i poţi scóte mii de vorbe să le <Jiei;
Astfel cred ei că şi mortul vârcolac s-ar fi făcend
Şi viind nóptea la inimi de ómeni ar fi mâncând:
Pentru care fără frică fără cuget de păcat.
S-au pornit nelegiuiţi ş-aţi ucis p-acel bărbat;
Nu fiţi dér şi voi ca denşil proşti creétorí de minciuni
Că sunt tóté tot nimicuri, flécuri şi deşertăciuni.
éü părinte, <Jise Iani, me dat buni-nvaţatuii
Che şi la ţara al nostru crede lăsat secături;
Chind am fost io mic o déta am vé-ut pe un batrun
Care speriat d-o brósca trei oii a scuipat în sun:
Şi la noi stil, sunt pieptare tot eu mulţi nasturi séü bumb.
De arzint şi de mătase dér la sărac şi de blumb.
Chind a froit el calmenu ca să scuipe în sun speriat!
S-a căznit un ţas atunţe până chind s-a descheiat.
Ama asta tot ţăranii crede mai mult, cum ai (Jis.
Ca şi carii pe paeala au sărit şi la uţis.
Eu voese să mulţumesc la fata care a spus.
Che pentru înveţatura prilez de vorba adus:
Voi să cumpăr una fiore chind me duc la Bucureşti.
Cheltuiesc un firfirica pentru una sa povesti.
Dar pentru noi jupân Iani, celelalte au răspuns.
La atât poveşti o flore ştii că nu e de ajuns.
Că şi noi îţi povestirăm lucruri care-ţi-a plăcut
Şi de tóté cum vé-urám prea mult haz al şi făcut.
E haide, el le răspunse, voi să cumpăr mea doi.
Fiind ca spus chite una poveste frumos şi voi.
Ia-mi şi mie jupân Iani, <Jise alta către el.
Să-ţi spuiü şi eu o poveste frumósá în acelas fel.
Ama pre mult tir-iu este, chir Iani îl (Jise ei.
Spune dar, reű sa nu para, şi tu un flóré sa ei.

Fata pentru mulţămire plecăciune îi făcu.

Povestea Fetii a 4-a.

„Şi următoarea poveste într-acest chip o începu: Un bătrân odată-mi spuse ceea ce s-a întâmplat, şi cu ochii sél vétjuse chiar aci la dânsu-n sat; O fată la noi, el ţiise, l-ai dea – ecilea an Luă soţ cu cununie pe unul anume Stan: Şi precum ştim fiecare, doi inşi întâiü când se cau, îşi vorbesc tot cu sfială, cinste cu ruşine-şi dau, Apoi după ce mai trece prind îndrăznâlă la guri, Vorbesc şi rele şi bune, la cuvinte n-au măsuri; Ca sita până e nouă o pun în cuiu, o cinstesc, Ear când se mai învecheşte, şi pe supt pat o trântesc, Aşa ş-antre casnici traiul nu-ncepe a se suci Până când se face dâră, apoi ţine-te d-aci; Stan era un tânăr d-aea, care traiul îi plăcea, Când cu unul, când cu altul s-aduna şi petrecea: Părinţii ei îi emisese să ea unul mai trecut, Dar ea vru să fie tânăr, şi luă cum-l-a plăcut; Aşa dar Stan, cum existerăm, după ce chefu-şi făcea, Cât de întârziat nóptea la casa lui se-ntorcea; Nevasta lui tot-dauna la-ntrebări îl apuca, şi cu tot felul de vorbe îl certa şi-l judeca: El earăşi, ne suferindu-i, o lua, o-ncăera, şi astfel în toată vremea de el bătută era; Eu care (ţiicea bătrânul) aproape de ei şedeam, în casa lor şi în curte or ce sé făcea vedeam: O auzeam totdauna bocinduse şi plângend, şi tot ca d-alde acestea din gura el înşirând: Arţiăl focul bărbat, Cum mé bate turbat! Mé piséza ca măr, şi mé smulge de păr! Mé loveşte, dă în mine

Or cu ce în mână-i vine, Gata stă la toată vorba să mă bată cu cociorba: De-mi răspunz vreun smar Mă ucide cu par, Or asverlă cu lemn şi-mi face pe trup semn; N-am să-l şic să-l judec vina Mă izbeşte cu prăjina. Or apucă or ce vede Şi asupra mea repede. De trânteli mii pe jos Zdravăn n-am niciun os, Cap, picior, mână, cot, Vânătă-s peste tot, Arşăl focul măritişul, Prăpădis-ar şi fetişul, Că niciuna bine n-are, Amendcă sunt amare: Of! moartea şti; în cu glas, ia

să vie-ntrăst cbs, Să mă ea, or pe el, Să mă scapentr-un fel. Ascultând aceste vorbe îndârjitul ei bărbat Şi au<Jindu-l blestemul asupra ei s-a turbat, Sare ¿raşi o mai bate, judecând-o necăjit, ţ) icându-i, na, şi na erăşi saturã-te de vrăjit: Apoi făcend-o scăpată, ea după casă s-a dus, şi din piept ear cu suspinu-l astfel să plângă s-a pus: Aoleu mă-mă doare spata! Că. m-a bătut cu lopa-pata.

Sufleţelul cât colea. Aoleii mă-mă doare gâtul!

Că m-a bătut răii urâtul, Sufleţelul cât colea. Aoleu mă-mă doare mâna! Că m-a bătut cu prăprăjina.

Sufleţelul cât colea. Aoleu mia-mia frânt piciorul! Că m-a bătut cu to-toporul.

Sufleţelul cât colea. Aoleii mi-a-mi-a seact şoldul! Ca dat în mine cu-cu boldul.

Sufleţelul cât colea. Aoleu mă-mă doare cotul! Ca dat cu lemnul ne-netotu], Sufleţelul cât colea, Pân-aci după ce plânse, începu a senchina Şi a blestema de parcă vâtjduhul se clătina, Bărbatul ei cum aude alergă erăşl la ea. Apucă ş-o bate ¿raşi în legea lui cum ştia. Nevasta însă-ntr-acestea se jură pe Dumnezeu, picând d-ei muri bărbate, şi cum-vă d-oi trăi eu, Să ştii că-n ceasul acela ce te voi băga în păment în loc de plâns cu un cântec, o să-ţi joc peste morfnent. Deci nu trecu multă vreme, blestemu-i s-a au-it, şi cărând el la o boală a ţiăcut şi a murit; Nevasta acum de densul vâţiându-se c-a scăpat, Cu lăcrărul de bucurie l-a dus şi l-a îngropat: Apoi ca să-şi împlinească straşnicul ei jurământ, Cântă următoarea horă şi îi jucă pe mormânt Ici e ţărână ici glot, Ici e bărbăţelul mort, ici e tocma unde joc, Dragostea mea cea cu foc. Ici dorme cu mâini la piept, şi o să joc să mi-l deştept:

Dér de cât l-oï deştepta. Voiú juca şi voiú cânta: Dormï, dormï bărbăţelul meu Erte-mi-te Uumnetjeü; Dormï, dormiraï somnul lung, Că câte am tras-mi ajung. Toţi, de prea multă-i iubire, a înnebunit ciicea, S-a pierdut

simţirea, mintea şi nu ştie ce făcea. Dupé ce cântă ea însă şi jucă, precum am spus, O luară celelalte şi la casa ei s-a dus: Mângâind-o şi «Jicêndu-ï a nu se prea întrista, Că e încă tinerică şi se poate mărita: Care şi fără abavă o şi puse asta în gând, Cu vederea când pe unul, când pe altul alergênd;

Căci.

Rar din femeï vëduvite să nu prea să se mărite; Rar şi om să se-nsóre când nevasta luï îi more; Or cum trăit şi trăită. Se însor şi se mărită; Ceea ce au trăit bine Fără soţie nu le bine, De întristare şi de jale Hotărăsc, găsesc cu cale Fără să mai (Jăbovească iar să se căsătorească. Socotind că-n loc vor pune Tot astfel de bum sau bune. Cel ce au trăit rëa iară, Se bucură că scăpară, Umblu, caut şi găsesc iar’s” i se căsătovesca:

Alege páné culege iar în lanţuri să se lege, şi în loc alţi ori alte pune De mai buni să îi de mai bune Dér la ori ce urm-alege, La început nu să-nţelege. Aşa şi astă nevastă câte a tras le uită, îşi găsi hârbul capacul, şi iarăşi se mărită: Care bărbat nu să ştie bun sau röü de s-a întâmplat, Decât ea începu să plângă după întâiul ei bărbat, ţ) icend:

Aoleü şi vai de mine! Ce făcuiu nu făcuiü bine, N-a fost cum gândem sănii fie Am intrat în foc de vie; Cel d-ántéiü tot mai bun fuse Dér mórtea în mormânt-mi-l puse, Că-l certam să stea acasă, Iar acest nu va să iasă: îl certam şi de ce-mi tace, Iar ăstmereü gură face: Stă tot de mé cicăleşte Ca-n şuruburi mé suceşte Inima în mine crapă, Că mé fierbe fără apă: Un cuvânt bun nu-mi vorbeşte, Ci mereü mé ciocăneşte, la gheonoia copaciul Şi năcovala covaciul Of cel bun mi-l luă sfântul! De mimănâncă pământul, şi îmi dete pe îndrăcitul. Pe turbatul şi sucitul.

Având ea mai multe dile şi p acela l-a-ngropat, şi se bucură în sine că şi de el a scăpat: Apoi luă şi pe alt dér

nici acesta nu-i plăcea, Asemenea şi de densul tot plângea şi se bocea: Pe cel dintáiü bărbat iarăşi de mai bun îl lăuda, Căci şi de o bătea, însă el tot mai cu milă da.

ţ) icend:

Of ce bărbat cu dorinţă pierdui, din mână scăpaiü, şi nici nu-i am plâns la bolă, şi nici când îl îngropaiö! Atunci ea ca jale multă la mormântul lui mergând: [începu aceste vorbe să le înşire plângând: Şcolă sufleţele, şcOlă, Scoală să vedem ce bolă, Ce boală te împresórá, Te doboară te ombră: Scoală îmi spune şi mie la să-ţi caut doftorie: ŞcOlă un cuvânt îmi spune, Nu tăcea, nu mé répune: Că de când nu-ţi este bine Nu te-ai mai uitat la mine, Ci te uită c-ochişorii la lacrimile plânsorii, Să-mi vei suspinul cum este Din piept cu sughiţuri dese, După ce ea mult îl plânse cu cele ce le şicea Le închipuia la boala-l, când de moarte în pat <Făcea: Apoi dupé o tăcere ca de un minut de ceas începu eu d-alde este să strige cu mare glas: Unde te duci bărbatele Şi cui e laşi sufleţele!? Of cum te înduri de mine

Şi laşi să ţip după tine! Te în<5 rce şi te uită la să-mi veţii jalea cea multă [Vai! nu mai pociu, ca<J pe cale, Leşin mor de a ta jale! Stal Soarele meu cel dulce Stal nu grăbi a te duce, Stal, ori m6 ia şi pe mine să fin într-un loc cu tine! Poate va <Jicei neştine că ea nu mai le <Jicea, Eu îl încredinţezi însă că în adevăr plângea: Cu suspinuri, cu leşinuri lungindu-se pe păment, la când atuncea murise şi îl ducea la moment; Apoi după o odihnă începu iară a ţipa: Adică închipuinduşl că atunci îl îngropa: Mila mea şi dorul mea! Spune ce-ţi am greşit că? Care vorbă te-a scârbit, Ce neca4 tea osebit? Pentru ce te-ai mâniat, şi te duci ne mângâiat, Stăi, ah sufleţelul meu! Unde mergi să merg şi că: Ia-me să te însoţesc, Nu m6 lăsa să doresc: Voii să fiii în braţul thă Sau la bine să a larbii: Şi la iad cu tine merg, la şi la Raia chiar alerg. V6<Jend jalea ei cea multă, ce o privea nişte femei cu mângâieii ardicând-o să dus-o la casa

ei: La a cărormângiere, când pe cale o ducea, Cu suspine şi cu jale. iubite surori! şicea.

O să mor, ah o să mor; Cu amar şi foc şi dor; O să mor să më sfârşesc –, Că ce-am pierdut nu găsee: Am pierdut un Diamant. Mai frumos decât Berlant! L-am pierdut de tot s-a dus. Din vedere l-am răpus; Of fraţi! dornice femei! În deşert scurg ochii mei, Că nimic nu folosesc, Nu mai doar më pedepsesc. Toate în lume sfârşit aii, Nu mai eû pe leac nu-mï daù Ce e pe hârtie scris cu greşeală nu s-a <Jis. Că odată te însori, şi odată iarăşi mori: Căci întâiù e vinul must, Al doilea fiert la gust, şi al treilea oţet. Nici must, adică nici fiert: Ce e bun e-n căpătâiti, Urma nu e ca întêiù. Astfel biata femeuţă focul dupë ce şi a plâns, Se uită la celelalte ce-mprejuru-i s-aû fost strâns, şi începn către ele să vorbească suspinând, Să le dea învăţătură în următorul chip, ţlicend: Of drăguţe surioare Şi leicuţe vecioare! T6 te în lume „s trecâtôre Şi părere amăgităre; Cugetul să nu vë înşele cu păreri de tinerele

Şi ngâmfări de frumuşele, Că nimic nu e de ele. Astă (¿1 firea vé răsfaţă la o flore dimineaţă, Rumenele es în faţă Şi pe bue-vé roşeţă: Mâine faţa vi să strică, Rumenelele s-ardică, la flórea se scutur pică, Vö zbârciţi ea o urzică: Şi în juneţea-v6 cea fragă Câţi vö le adragă, dragă, Mâine ochii o să-şi tragă Şi în seamă nu vé bagă; Ci luaţi de sfaturi sfinte, Nu vé fermece cuvinte Şi să vé ieşiţi din minte, Să cădeţi în vr-o necinste! Vă iubiţi bărbaţi în viaţă, Chiar din suflet „nu din faţă Legea dupé cum învaţă, la s-aveţi traiü cu dulceaţă; Temerea e prea grozavă, Ea e în casă rea otravă. Că aţâţă tot g. ilceavă Şi aruncă-n iad din slavă: Xu e nicio vieţuire când e în casă ne unire, Sau urme Ză împotrivire Din vre o nemulţumire. Eu eram între neveste Ce mé stăpâneam de-aceste Dér o nebunie este, Că nimic nu foloseşte.

Niciun bine nu-mi făcură Ci prin ciartă şi prin gură, Mal vârtos aceste-mi fură Spre pedeapsă şi spre ură; Limba-mi ascuţiam ca pila Şi însumi am umblat cu sila De îmi pierduiü prea scumpa milă Ce îmi fu dată de copilă; Îmi vé-use-n ochi ca norul, Îi dispreţuiam amorul, Îi dedeam brânci cu piciorul, şi acuma îi duc dorul; Dér din mână când pieţii or ce, laţi nădejdea, nu să-ntoarce, Lacrămi cât de mult de-l stórce, S-a rupt firul, nu se toarce. Bravo! <Jise jupân lani, fata dupé ce-a tăcut: Asta a plătit o flore ce pre mult me plăcut, şi acuşi ve las în paţe, la vorbe nu me încurc, Me a venit la ochii somnu şi me duc că se me culc. Altă fată i se iară, jupun lani să mé erţi, încă pentru o poveste un ceşcuţa e o s-aştepţi că şi eu pretind o flóré de la Bucureşti să-mi ei. Să-ţi ea A, nu e lucru mare, <Jise jupun lani ei; Ama jumétate noapte s-a făcut s-a ntâşat, Che a chintat şi cocosu, şi nea moş Bran n-a chintat: Lasa el s-a chint-acuma, che §oü am seţiiut pre mult Omos să viu mulne sara la poveşti iar s-a ascult. Bine <Jică cocoane lani glise lăutarul Bran, Că m-ai uitat de a seară şi pe mine şi pe Stan; incal de alde moş Négu creă că n-o mai fi putând. L-am vé<Jut de adinéora tot mereu de somn căscând; Dar acuma eu cu dibla cum voiü începe pe loc, Scol din somn şi copilaşii sé vie aci la joc.

Taţi şi chinta, <Jise Iani, nu fiii cura eşti şi la port, N-ai ruşine de Părinte, şi vorbeşti ca la cort? Se mfi erţi cocbne Iani, moş Bran către el, Dar ce pofteşti porunceşte „cântec, horă or co fel, VoiO, îi i se jupân Ianir s-a chinţi chinteci batrunesti… Cu cinste, cu omenie, să nu fie ţigăneşti. Lasă cucone Ianache, zise el dibla dregând, Stifi eu ce cântecii îţi place „şi-ncepu-a cânta, Zicend

CÂNTECUL 1.

Pe culmiţa dolului, Dflului, Ardeiului, Plimblămisă prin colnic Tânăr cătănuţ volnic, Ghiţă cu mândruţa lui, Cu dalba drăguţa lui. Pe doi ageri căluşel, încărcaţi cu

gălbinel: Cu doi bani în buzunări, Cu doisprece lăutari, Din doisprece ce-l avea Niciunul nu-l mulţumea., Ci din gură îşi grăea: Dragă mândruliţa mea, De când mândro te-am luat Niciun cântec-mi ai cântat, Ci cântă mândruţa mea; Ear mândruţa îi grăea: Ghinţule drăguţul meQ Bucuros-ţi-oi cânta eu, I iar am un vers femeesc.

Semăna a kalduces, şi puternic la cântat să aude-n depărtat. Dacă aşa cuvânta Şi începe a cânta Munţi-nalţi se cutremura, Văi adânci îmi răsuna, Ape reci să tulbura., Liveţil să înfiora. Şi viersul când îşi urma Copaci, rămurl se mişca „Frunzele pe jos pica, Inimă de om seca. Iar Cătănuţă o-nbiea Şi către dânsa grăea: Cantaţi mândro cântecul, Că-mi e drag ca sufletul. P-apa râului în sus, Numele gobora pus, Unde lăcuea Gruean, Gruea Paravan Codrean. Aurind mândra cântând, Deluri şi v6I răsunând la cătănuţă eşa în drum mi I grăea aşa: Ghiţă, GMŢĂ, Cătănuţ, Nu pociu ca să te mai crqţ, Ce caţi pe moşia mea i că ett sunt stăpân pe ea. Ce te plimbi prin ea cântând, Isvdrele tulburând, Livezile încurcând Şi fâneţele călcând! Or pe mândra vamă dăm.

Ori să stai să ne luptăm, în săbii să ne lovim, Unul din doul să murim: Şi care va rămânea El pe mândruţa să ia. Iar Cătănuţ răspundea Şi către Gruia grăia: De luptat ne vom lupta Dar ett vamă nu-ţi-o da. Aşa dac-aii cuventat la luptă şaH apucat: Se luptară într-o <Ji Sorele pană sfinţi: Dar în timptul de luptat Rea ispită s-antemplat: Lui Gbiţă care-i păsa să-şi scape mândruţa sa, Brâul-I se slobozea Şi către mândra grăia: Mândro lasă calu n frâii şi-noadă-mi pustiul brâu, Că-mi pune capul Codrean, Al meu şi al tă Q duşman. (Dar femeia haine lungi, Minte scurtă, plete lungi, Cine-n mintea-i s-o lăsa Aibă-i portu-n viaţa sa.) Cătănuţ ei când grăia Ea astfel răspundea: Caii pe care aţi birui Tot un bărbăţel-mi-o fi. Cătănuţcând au-ea La Gruia se repedea, Paloşul îşi strălucea.

Printr-ansul îl petrecea: Jos la pàmênt îl trântea şi-ntre morţi îl trimitea. Şi calul încăleca la târle în grab pleca, Mieluşei graşi alegea, Îi junghia şi îi frigea, Plosca de vin încărca cu vr-o cinsprece oca, şi la masă s-aşe-a eu d-alba mândruţa sa. Mâncând către ea grăia Ţine vin din mâna mea, Că de astă – i în colea Au ei bea au n-ai mai bea C-astă vară am muncit Nouë clăi de fên am cosit, Dumneeù dragul a vrut, La opt vêrfuii le-am făcut, Numai una mia rëmas să-i fac vêrfntr-acest ceas. Aceste dacă grăia Pe mândra de plete ea, Scote paloşul lucios şi-i reteză capul jos, şi d asupra clăi sus la să-i facă vêrf la pus: Trupul bucăţi îi făcea Şi la socră îl ducea, îne maică, îi (Jicea, Bagă fierbe în ulcea, şi pune a ospăta, Că este chiar fie-ta. Care o ai răzgâiat

Şi creştere rea-i ai dat, la pre câţi îi va zări să vrea tot bărbaţi ai fi: ÎCu n-a înţeles nimica, i se chir Iani lui Bran, şi pentru un aşa chintec nu-ţi dail măcar niţi un ban-Lasă <Jise moş NEgu că îl înţelegem noi, Ast cântec nu e d-acuma copilăresc d-ale nuoi: Ci este din alte veacuri, remas de la cel bătrâni, Cântecele pe atuncea astfel era la români. E hai chinta acuma altu', jupân Iani porunci, Tot aşa de care plaţe, şi e potrivit aţi.

CÂNTECUL 2.

Supt polele de codru verde, Mititel foc mi se vede, Mititel şi potolit, Tot de voinici ocolit Nu ştiu (Jece aii cinsprece, Ci nu-şi frige un berbece, Un berbece, berbecel Sugător şi mititel. Şi nu-l frige cum se frige Ci-l înfige în cârlige înjunghiat ne jupuit, la un purcelaş pârlit. Şi-l întoarce din belciuge, la să-i fie carnea dulce, şi să-l aibă la colnici, De merindă, ca voinici. Supt umbră de păducel Voinicei mănâncă miel, şi beail vin din borduşel, Cântând şi grăind astfel:

„Codre, codre înfrunzit, Codre frumos înverzit! Ţine-mfi-n tine ferit, Ou frun<Jă acoperit. Codre vei avea păcat

Cum-vă de m-o da legat, la nimic nu ţi-am stricat, Nu 1116 ştiţi de vinovat. Ca-n ţine de când intraiu Numai o cracă tăiaiii, Armele de-mi atârnaiO, şi la umbră-ţi m-aşe<Jaiu. Le-aş fi pus codre şi jos, Par pămentu-l umedos Şi fierul e ruginos, îşi pierde lustrul frumos. Codre, codre, duşman eşti! Tu voinicii-i amăgeşti, Îi aduni, îi primeşti, Tu-l predai, iar nu-l fereşticât e codru de frumos, Cu frunza verde umbros „Iarna putrezeşte jos, şi voinicii şed la gros.

CÂNTECUL 3.

Ce frunză să bate Mal de dimineaţă, Pe nor şi pe ceţă? Bate, mi să bate Frunza plopului în malul Oltului. Deră de ce să bate? Să bate că-i pasă?

că-i e frunza d să bate şi să bate că e-n cbdă lungă Şi n f<se rotundă. Sus frunza se bate Jos inimă arsă Plânge lacrărul varsă: Vreme, fără vreme, Pe la miez de ne5 pte la sudor de morte. Doufi lemne crude către râul lotru. Se sfădea în codru. Unul era teiul Saltul era bradul, Ce-şi lăuda neamul. Bradul surpa teiul Cinstea micşorându-i Şi astfel picându-l: Teiule, teiule! Scurtule, grosule Şi burdufosule! Du-te într-o parte, la tu nu al cinste să-mi stai înainte – Nalta mea tulpină Cine sunt m6 spune, şi te pociii supune. Că eu vara iarna Stail în codru verde, Frunza-mi nu să pierde. Pe mine mă pune Pe la nunţi în frunte cu podbbe multe.

Domnii şi-mpăraţii Mă pun la pava dă, Pe uliţi şiredă Mă face şi scânduri să aştern palate, Case luminate. Iar ţie în vreme De o brumă mică. Toată frunza-ţi pică. Şi meşter de vine Troci, lopeţi te face De case sărace. Teiul-I răspunse: Bradule. bradule! Mândrule naltule! De surda îţi lauţii Neamul, rădăcina, Frunza şi tulpina. Că eu tot-d-auna Am şi port în lume Mal de cinste nume. Pe mine ca tine Scânduri nu mă face, Pe jos să mă calce. Nici ajung vr-o-dată Şindrilă pe case, Ci linguri şi vase. Icone mă face, De in & insoseşte Şi mă zugrăveşte Şi pe mine scrie cu

văpseli frumoase, *Iisuse Hristose* la care să-nchină

Norode şi glote, N6 murile toate.

CÂNTECUL 4.

Sună sună şi răsună, Sună petricica-n vale, Răsturnându-se pe cale, Mândra mea plânge cu jale, Plânge plânge şi suspină ia pe deal pe colnicele S-a pierdut prin potecele Dragostile tinerele. Plânge plânge se jâleşte Blestemând iarba şi pirul, şi căutând-o cu firul să-şi găs & că trandafirul. Plânge varsă lăcrămele, Oftând cu foc şi cu pară, la dragostea d-asta vară. Se schimbă n fiere amară. Dragă mândro numai plânge Din ochi lacrami nu mai storce la ce zboră nu se-ntorce. Ai rupt firul nu să t<5 rce.

CÂNTECUL 5

Aa nu vei unde mă duc?

Omule, boule – Ntr-un condur şi-ntr-un papuc, Omule, boule.

Cu papucu târşiind.

Omule, boule, Cu conduru tropoind;

Omule, şi c. 1. Că de când m-am măritat Şi te-am luat de bărbat, Nu te-a mai trezit din prost, De necazuri tot am fost: Că cu patru bol la jug Te-am mânat să ari la plug, Plugu-mi lasaşi la nevoi, şi îmi r & puseifi şi bol; Te-am mânat iar te-am mânat Şi cu puşca la vânat, Puşca în dou6-mi-o frânseşi Şi cureaoa-mi aduseşi.

Ţi-am dat cofa să te duci la puţ apă să-mi aduci. Câtuşi cofa o spărseşi D6 gele îmi aduseşi; Te-am mânat apoi pe loc cu hârbul să-mi aduci foc, Hârbul mi l-ai bucăţit Sprâncenele ţi-ai pârlit. Te mânaiu să-mi tai un lemn Pen6 când să cern un piemn, Toporul ai năpustit, Supt lemne al adormit.

Moş Brane, şi se chir Iani, punaiţi cât a chintat S-a plătit un firfirica care a sara-ţ-an dat, şi acuma s-a chinţi încă pentru paharul de vin, Ca-n nainte de plecare să joţi fetele puţin.

Moş Bran mal dregându-şi dibla-ncepu se cânte pe loc Şi fetele mulţumindu-i se apucară la joc.

HORA.

Către mine te jurai Dorule, dorule, Că pe nimeni nu mai ai.

Dorule, dorule, M-ai făcut de te creijuifi.

Dorule, dorule, Dar cu ochii mei văuiu, Dorule, dorule, şi ei. Că altul te mângâiea şi-ţi Zicea c-o să te ea. S-acel-mi e prieten bun, Nu-mi vine ca să-mi răzbun; Dar de te voi mai vedea Ear în braţe a-i şedea, Lui şi ţie-n acel ces Dragostea v6 scoţ pe nas; Din mâna mea ce aţi păţi, Amândoi veţi împărţi. Când zbârnâitura diblei, care abia s-au (la la joc, la tropoitură pe fete le îmbul (la Un dulău ne-avend plăcere ca să privească la joc Şi căutând să-şi găsească vreun mal liniştit loc, Se sui în car la mine, vrând aci a se culca: EQ v & Zendu-l frică-mi fuse nu cumva a mă muşca Şi făcuiu încet la dânsul un ni-l! şi un odâr! Dar răutăciosul câine nu vru s6-mi facă hatâr: Ci sărind jos de odată spăimftntat cum m-a va (Jut Au început se m6 latre ca pe un necunoscut; S-au (Jindu-l lătrătura, care nu o înceta.

Fraţii lui din bătătură au venit a-l ajuta:
De a căror multe glasuri dibla, cântecul de joc.
Cu totul se amulţise, nu sé auejea de loc;
Toţi atuncea lăsând jocul şi sărind în câini sé dea
Alergând împreună şi ce latră a vedea;
Şi cu ochii dând de mine începură a striga:
„Hoţu! hoţu! puneţi mâna! ş-aţi sărit a mé lega.
Gazda, care se culcase cum m-a fost tras supt pătul.
Ca un ostenit de cale şi de se-etoii sătul
Aurind, strigă la dânşii, ea staţi pentru Dumnezeu.
Că nu este hoţ săracul! ci-l aduseiü aci eű:
Îl găsiiu colea pe cale jos că-ut de ostenit.
Şi cum îl puseiu în caru-mi el pe loc a adormit:

Eu, fiind că înserase, am gândit că e păcat
Să-l las undeva pe drumuri şi îl aduseiü în sat;
Ca sé nu-l mai stric şi somnul l-am lăsat sé dormă-n car
Dar despre ce parte vine, ş-unde merge n-am habar.
Jupân Iani arendaşiul începu a mé întreba.
Unde merg şi cu ce treabă, şi de am răvaş au ba?
Eu care îi aurisem numele d-atâtea ori.
Avuiű, am ciis jupân Iani, încă şi nişte scrisori.
Dâră un danţ pe ne băute, şi o ploscă pe sătul.
M-a făcut să le pier<J tóté, şi să dorm şi supt pătul.
Nu înţeleg, el îmi <Jise, laşa vorbe de nimic.
Ma de unde me cunoaşte, şi stil che Iani îmi <jic %
Stane mo! Io d-omu asta parca-mi vine să mă tem.
Ado una luminare, ţine este să vedem?
Dér de unde luminare 1 îl réspunse Stan pe loc.
Poate că vreun tăciune să vé aduc de la foc?
Ado, fie şi taţune, jupun Iani purunci.
Stan fură să abovâscă c-un tăciune fu aci.
Dér suflând să lumineze nişte scântec s-antins
Şi în patului de paie cum săriră s-a aprins:
Toţi atuncea începură apă, apă, a striga.
Şi lăsându-me pe mine ca să-l stingă alerga; Eft aflând prilej îndată printre el me strecuraiu Am ieşit din sat afară şi-ntr-o pădure întraiii. Deră ca povestea ăluia: „Când are omu-n viaţă Yr-un rău la cap a-i sosi, Or adastă ca să-l pata, Or aleargă a-l găsi
Căci.
Pasămite-n acea vreme de un hoţ se aufjea Şi potera în pădure ca să-l prin<Jă îl păijea: Cum mă ţi-11— îndată mă luară la mijloc, şi, predă-te îmi strigară, că te împuşcăm pe loc. Eft înmărmurim de frică, neputend să mr ase un (J, Că cum pierdusem răvaşul, ce era să le respun? MS luară, în & legară, în cătuşi de lemn m-aii pus, şi bătut,

ca vai de mine! la Ispravnici drept m-au dus.

PINE.

În editura Typo-Lâtografiei Dor. P. Cucu, se află ele vândare următoarele cărţi: t. B.

Povestea Vorbei de Anton Panii cuuă prefacia şi portretul autorului... 2 – *Arkir* şi *nepotul* să*u Anadam*, de acelaşi, cu portretul autorului. – 50

Pocăinţă omului dezmierdat sou *vorbire interesuflet şi trup* de acelaşi. – 50

Ghenoveva de *Brahani*... 1 20 *Arghir cel frumos*... – 50 *Vorbire între Leonat* şi *între Dorofata*... – 60

Sf. Sisoiu... – 50

Irepetnicul cel mare... – 30

Epistolia Domnului nostru litus Christos... – 40 *Visul Născetor*ei *de Dumnezeii*... – 50 *Oraţiuni* ţinute la numele ţerănescă seu binecuvântarea tinerilor ce se însor şi Evanghelia ţigaiiescă ce se cântă în <Jidu Paace în biserica ţigaiiilor... – 50

Nuvele originale ele I. M.

lianî

Un mister în Cişmegiii, Nuvela I 30

Cinci Cazaci şi (loue Cocone, Nuv. ÎI...30

lâramelcimitirului, Nuvela III 30

Secretnt inimilor, Nuvela IY 30

Un mister din Inna de miere Nuvela V... 30 Griselidis, traducţie din P>ºC. cacio...20

Pelerinul idem 30

Amorida, poemă realistă 30

Calendarul Puricelui, pe 1880 50

Almsinacluil de Haz pe 1830 40

Calendarul BOM – riiacuhil, pe 1879... 1 20

Cumpărătorilor en gros li se oferă un rabat forţa înseninat

În curând va í. pare o colecţiune de basm o cu

ilustraţiiini în mai multe culori.